

■ 9 Ekim
2015 Cuma
■ Sayı: 2
■ 3 TL

BOYUN EGME

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

**KOMÜNİSTLER
SEÇİMLERE
NEDEN GİRİYOR?**

**AKP'NİN
MÜLTECİ
KUMARI**

SEÇİMLER KİMİ KURTARACAK?

AHMET HAKAN OLAYI VE MEDYA | PERİNÇEK SANATÇILARA ÇARPTI | YENİ DÜZEN SOLU İNGİLTERE'DE İDMANDA | 'HAYAT SİZE GÜZEL PATRON' | NATO TÜRKİYE'Yİ ÖNE Mİ İTTİRİYOR? | DÜNYA SOĞURKEN TÜRKİYE'Yİ ATEŞ BASAR MI? | sol'DAN BAKAN YENİ BİR YAYIN: ICP | MARKSİSTLERİN SEÇİMLE İMTİHANI

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLERİN

SÜRÜDEN AYRILMA ZAMANI

Komünist Parti, ülkede ve dünyada olanları değerlendiriyor. Kendi konumumuzu, tüm dünya üzerindeki komünist partilerin durumunu ve gücünü bu değerlendirmenin içinde görüyoruz.

Biz olup bitenleri seyredip, kehanetlerde bulunacak bir hareket değiliz. Dünyayı gözleyip, "nereye gidiyoruz" sorusuna yanıt aramayız. Dünyayı nereye götüreceğimize bakınız.

Umudumuz insandadır ama devrimciler olmadan, devrimci örgütler olmadan sadece "insanların" insanlığı kurtuluşa taşıyacağına inanmayız.

Bugün gördüğümüz şudur: İnsanlık derin bir kriz içindedir ve ülkemizde, yaşadığımız bölgede ve tüm dünyada kurulu düzen insanlara vaat ettiklerini veremiyor. Hatta bir süredir, kimseye hiçbir şey vaat edemiyor.

Kapitalizm, piyasa düzeni, bireycilik ve bencillik...

Bu düzen, yoksullukla cezalandırmadıklarını, işini kaybetme korkusuyla, esaretle cezalandırmadıklarını savaşlarla tehdit ediyor.

Köhnemiştir ve belki tarihte hiç görülmediği kadar umutsuzdur. Tam da bunun için, bu köhnemişliğin, bu umutsuzluğun içinde sahte umutlar, batıl inançlar, yalanlar boy atıyor.

Dinci gericilik, her türden milliyetçilik ve uluslararası rekabet, işgaller ve zorbalık bu köhnemişliğin içinde kendine yer buluyor.

Bu yüzden, düzen değişmelidir.

Bu yüzden devrimci bir iktidar, devrimin yasalarını uygulayacak bir devlet ortaya çıkarılmalıdır. Çağımızda bunu kurabilecek tek güç olan işçi sınıfı, bilinçli öncüsüyle bütünleşerek, yalancı aktörleri sahneden aşağı itmeli.

Komünist Parti güçlenmelidir.

"Başka bir yol yok mu? Büyük hedefler bir yana, hiç değilse günü kurtarmak, zorbalığı hafifletmek, hükümeti değiştirmek, diktatörü yumuşatmak mümkün değil mi? Halkın seçimleri kazanması mümkün değil mi?"

Hayır.

Seçimler, Türk demokrasisinde sürüleştirmenin bir aracıdır. Seçimlerden kurtuluş beklemek sürüleştirmektir. 2013 Haziran'ında dilini yutturduğumuz diktatör, yeniden bütün zorbalığı ve hoyratlığı ile sahne alırken başka hiçbir şeye değil, tam da bu sürüleştirmeye güvenmiştir.

2013 Haziran'ında ayağa kalkan halk adım adım umutsuzluğa, kötümserliğe gömülürken yuttuğu zehirli ilaç "sandık" edebiyatıdır.

Karanlık bir cemaatin, nereden geldiği belli olmayan bant kayıtlarıyla AKP'yi silkeleyeceği, son darbeyi ise sandıkta düzen partilerinin vuracağı yalanı, 2013 Haziran'ında sahne alan halkı, diri diri görmüştür.

Komünist Parti seçime giriyor. Tam da "bu seçimlerde hiçbir şey değişmeyecek" demek için. Bu seçimlerde yapılacak tek anlamlı iş, "Sürünün değil Komünist Parti'nin yanındayım" demek, mührünü Orak Çekiç'e basmak olduğu için.

Söylediğimiz basit. Yeni bir düzeni programına almış, kapitalizme, zorbalığa ve emperyalist yayılcılığa son verecek bir devrime kilitlenmiş olan akıl, irade ve örgütlülüğün gücüyle dayanmak gerekiyor. Komünist Parti güçlenmelidir. İşyerlerinde, mahallelerde, kent meydanlarında... Ve bunun sonucu, göstergesi olarak sandıkta...

Gerisi sahte umutlar, kuruntular ve korkudur.

Kimse "Komünistler her şeyi kendileri ile başlatıp, kendileri ile bitiriyorlar" demesin.

Biz "düzen partilerinde umut yoktur, emekçilerin devrimci bir örgütlenmede birleşmelerinden, düzen değişikliğinden başka çare yoktur" diyorsak, bunu kendimiz Komünist Parti olduğumuz için söylemiyoruz.

Gerçeği böyle gördüğümüz için Komünist Parti'yiz.

 KOMÜNİST PARTİ

Türkiye'nin seçim manzarası

1 KASIM SEÇİMLERİNE GİDEN SÜREÇ, SEÇİMLERİN ARDINDAN TEKRAR MASAYA OTURACAK VE GİTTİKÇE BİRBİRİNE BENZEYEN ÖZNELERİN DE ASLINDA İNANMADIKLARI BİR SÖZDE MÜCADELEYE SAHNE OLUYOR. CHP AKP'NİN KENDİLERİNİ ÖRNEK ALMASIYLA ÖVÜNMEKTE, HDP ARTIK BARAJI KAFASINA TAKMADIĞI GİBİ HER FIRSATTA HÜKÜMET ORTAĞI OLMAK İSTEDİĞİNİN DE SİNYALLERİNİ VERMEKTE...

AKP'nin de büyük çabalarıyla felakete sürüklenen Suriye'de, Rusya'nın müdahalesiyle girilen yeni evre, seçim tartışmalarını geri plana itmiş durumda. Suriye'de yaşanan gelişmeler ve uluslararası siyasetteki dalgalanmalar Türkiye'nin yakın geleceğini, seçimlerden daha fazla etkileyecek gibi görünüyor. Tüm bu önemli gelişmelerin yanında Türkiye 1 Kasım seçimlerine hazırlanıyor.

7 Haziran seçimlerinin Erdoğan faktörü nedeniyle tekrar edildiği artık genel bir kabul haline gelmiş durumda. Seçimlerin ardından daha önceki açıklamalarını unutup son derece yapıcı ve AKP ile işbirliğine açık hareket eden CHP ve HDP'nin bu tutumlarına rağmen hükümetin kurulamamasının arkasında, tek parti iktidarı olmadığına ipleri elinden kaçıracağını düşünen Erdoğan'ın müdahalesi olduğu sır değil. Yükselen çatışma ortamının da benzer bir gerekçesi var. Haliyle her şey herkes tarafından görülür, kartlar açık oynanırken, 1 Kasım seçimlerine giden süreç, seçimlerin ardından tekrar masaya oturacak ve gittikçe birbirine benzeyen öznelere de aslında inanmadıkları bir sözde mücadeleye sahne oluyor.

Geçtiğimiz hafta içinde 1 Kasım seçimleri için ilk mitingler yapıldı. Samsun'daki mitingde konuşan Başbakan Davutoğlu asgari ücretin 1300 TL'ye çıkarılacağını açıkladı. Hatırlanacağı üzere, CHP'nin 7 Haziran seçimleri öncesinde en çok ses getiren vaatlerinden birisi asgari ücretin 1500 TL'ye çıkarılma sözü idi. Hatta bu söz kamuoyundan olumlu tepki alınca Başbakan Davutoğlu CHP'nin ekonomi idare etmekten anlamadığını söyleyip, işadamlarını tepki vermeye çağırması; Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ise bu vaatlerin kayıksız ve temelsiz olduğunu söylemişti. Bugüne kadar popülist prim vermemek, mali disiplini bozmamak ve ekonomiyi "gerçekçi" yönetmekle övünen AKP artık işini şansa bırakamayacak kadar paniklemiş halde.

7 Haziran'da yaşadığı şok nedeniyle kendini artık güvende hissetmeyen ve oyları artırmak için kan dökmek dahil her türlü yolu denemekten kaçınmayan AKP'nin durumu böyle de diğerleri çok mu farklı?

BİZ BİZE BENZERİZ...

Kılıçdaroğlu da Zonguldak mitinginde AKP'nin asgari ücret konusundaki geri adım atışını "AK Parti dün seçim bildirgesini açıkladı. Biz 7 Haziran'dan önce neyi açıklamışsak ayınlarını kendi bildirelerine koydular" sözleriyle değerlendirdi. Kılıçdaroğlu'nun bu açıklaması, farklı oldukları iddiasıyla yurttaşlardan tercih yapmaları istenen

partilerin pek de farklı olmadıklarının itirafı niteliğinde. Normalde "sosyal demokrat" bir partinin başkanının neoliberal bir gerici parti ile benzerlik kurması, hem de ekonomik başlıklarda, hayli yadırganması gereken bir durum. Ancak sanılmasın ki bu benzerlik yalnızca popülist başlıklarda böyle. Kılıçdaroğlu daha geçtiğimiz günlerde Bursa Ticaret Odası'nda yaptığı konuşmada "üretimin, istihdamın ve ihracatın önünü açacak projeleri olduğunu" belirtmişti. 7 Haziran öncesinde "merkez Türkiye" adında dev bir finans şehri kuracaklarını sermayeye vaat eden, bunu seçim bildirgesine de sokan CHP'nin ekonomik olarak AKP'den farklı bir politika yürütmeyeceğini artık kendileri de itiraf ediyorlar.

Diğer tarafta yükselen savaş ve Şırnak'ta cesedi zırlı araçlar tarafından yerlerde sürüklenen Hacı Lokman Birlik var. Ancak ne Cizre, ne basılan evler ve yerde sürüklenen cesetler, HDP'nin AKP'den umudu kesmesine neden olamıyor. 7 Haziran öncesinde "seni başkan yaptırmayacağız" diyerek en azından Erdoğan'a karşı tansiyonu

nu yükselten, sonrasında geri adım atsa da seçim akşamında AKP ile koalisyon kurmayacaklarını açıklayan HDP'liler, bu sefer her konuşmada seçim sonrasında AKP ile koalisyon kurulabileceğini söylüyor. Demirtaş geçtiğimiz günlerde "AKP'nin değişmesi durumunda" 1 Kasım sonrasında koalisyon da yer alabileceklerini söylemişti. Bu sefer de Hacı Lokman Birlik'in cesedinin yerlerde sürüklendiği gün eski HDP'li bakan Müslüm Doğan "AKP konusunda da önyargılı değiliz" diyerek benzer bir ifade kullandı.

"Türkiye'nin kaderinin oylanacağı" propaganda edilen seçimlerde manzara budur; AKP daha fazla kaybedecek bir şeyi olmasının verdiği rahatlıkla her türlü yolu denemekte, CHP AKP'nin kendilerini örnek almasıyla övünmekte ve işadamlarının içini rahatlatmakta, HDP artık barajı kafasına takmadığı gibi her fırsatta hükümet ortağı olmak istediğinin de sinyallerini vermekte...

Memleket adına gerçekten kaygılananların ise bu manzaraya bakıp önce utanmak, sonra da kolları sıvayıp mücadeleye girişmekten başka seçeneğinin olmadığı ortada.

Erdoğan'a payanda olmanın kısa tarihi

ÜLKENİN YARISINDAN FAZLASININ KAFASINI, AKP VE ERDOĞAN'DAN NASIL KURTULUNACAĞI SORUSU KURCALIYOR. OYSA BUGÜNE KADAR ERDOĞAN'IN İKTİDARDAN DÜŞÜRÜLMESİNİN KOŞULLARI BİRDEN FAZLA KERE OLUŞMUŞTU. MUHALEFET BU İHTİMALLERİ ELİNİN TERSİYLE İTİP, HER SEFERİNDE ONU YENİDEN DİRİLTMESEYDİ!

Özellikle son bir yıldır AKP ama daha çok da Erdoğan karşıtı bir cephe son derece profesyonel bir yönetimle, dikkatle örülüyor. Düzeni tehdit edecek alanlara girmeden, AKP'yi zayıflatmanın sistemi de zayıflatmak anlamına gelmemesine özen gösterilerek... Restorasyon planı tıkr tıkr olmasa da işliyor. Oysa AKP'ye karşı alternatif diye sunulan, son zamanlarda her biri amansız Erdoğan muhalifi kesilen CHP, HDP ve MHP'nin bugüne kadarki performansı olmasaydı, Erdoğan çoktan iktidardan düşmüştü zaten. Bu kritik dönüm anlarına kısaca bir göz atalım...

1- Bir ülkenin ayağa kalktığı Haziran direnişinin ilk gününde Erdoğan'ın iktidar koltuğu sallanırken, dönemin BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş "Gezi'de darbeyi gördük" demiş, yaklaşık bir ay sonra, 2013 Temmuz'unda "Gezi ile aramıza mesafe koyduk" açıklaması yapmıştı. Bu AKP'yi hayli rahatlatan bir hamle oldu. MHP Genel Başkanı Bahçeli ise "Bu eylemlere destek verecek olanların MHP'den istifa ederek destek verebileceklerini" söylemişti. Tabanı büyük ölçüde direnişe katılan CHP ise Meclis'i boşaltın çağrılarını kulak tıkayarak, milyonların sokaklara döküldüğü ülkede sistemi çalıştırmaya devam etmiş ve AKP'nin ekmeğine yağ sürmüştü. Erdoğan, tarihinin en büyük krizini böylece atlatmış oldu.

2- Erdoğan, normalde bir ülkenin başbakanını istifa ettirecek kadar büyük bir skandal olan rüşvet ve yolsuzluk skandalını da muhalefetin basiretsizliği nedeniyle atlatmayı başarmıştı. Tape'ler ayyuka çıkar, evde istiflenen paralar sıfırlanırken, dönemin BDP'li milletvekili Sırrı Sakık, "Biz bu hazinenin bekçisi değiliz" demişti. Kürt siyaseti bir kritik dönemde daha AKP'yi zora sokmamayı tercih etmiş, sürecin henüz kesintiye uğramamasından dolayı da bu kavgaya fazla bulaşmak istememişti. Kılıçdaroğlu ve MHP ise Cemaatin sağladığı malzemeleri kullanmanın ötesine geçmeyerek, böylesine yolsuzluğa batmış bir Başbakan'ın hâlâ nasıl makamında oturabildiğini sorgulamamayı tercih etmişti. Erdoğan bu tarihi skandalın yine muhalefetin "yetersizliği" sayesinde Cumhurbaşkanı olarak çıkmıştı!

3- Türkiye 2014'ün yaz aylarında meşruiyeti tartışmalı bir cumhurbaşkanlığı seçimi yaşamıştı. Muhalefet, ismi türlü yolsuzluklara karışmış birinin adaylığını sorgulayacağı yerde seçimleri meşru görerek yarışa girmiş, bu sayede Erdoğan'a pozisyonunu halka onaylatma fırsatı vermişti. Seçimlere katılımın azlığı ise rekor kırmıştı. Erdoğan'a bir süre göstermelik tavrı alan CHP ve MHP sonradan ilişkilerini normalleştirirken, Demirtaş daha ilk gününde Erdoğan'ı Meclis'te alkışlayarak tavrını belli etmişti. Erdoğan, cumhurbaşkanlığı macerasına bu gelişmeler sayesinde fazla zorlanmadan başlamıştı.

4- 7 Haziran seçimlerinden sonraysa AKP tek başına hükümet kurma vizesi alamadı. Tek parti iktidarına alışmış AKP için bu ciddi bir darbe anlamına geliyordu. Seçim sonuçları parlamento içi muhalefet partilerinin eline önemli bir "koz", değerli bir "fırsat" verdi. Ancak "Seni başkan yaptırmayacağız" sloganıyla seçime giren HDP, seçimin hemen ardından "İlkelerimizi ka-

bul ederlerse dışarıdan bile destek sunarız" diyor; Temmuz'da da "Bizler bağcı dövmek için seçime girmedik, AKP heyetiyle her konuyu tartışacağız" çıkışı yapıyordu. AKP'yle ortak olmanın en hevesli aktörü CHP ise 32 gün süren koalisyon görüşmelerinde AKP'yi "keşfetmeye" çalışıyordu. Gerçek o ki, aslında AKP tarafından oylanıyordu. MHP ise bir gün AKP'ye yeşil ışık yakıp diğer gün oyunbozanlık ederek süreci geçiştirmeye çalışıyordu. Ne AKP'ye muhalefet etmeye cesaret edebildi, ne de koalisyon ortağı olmaya... Koalisyon olmayınca Davutoğlu bir geçici seçim hükümeti kurmak için düzen içi muhalefet partilerinin kapısını çalsa da, olumlu yanıt sadece HDP'den geliyordu. HDP'nin bu hamlesi Başbakan Davutoğlu'na bunun bir AKP değil seçim hükümeti olduğunu söyleme fırsatı verdi.

1 Kasım'da tekrarlanacak seçimlerin öncesinde CHP, MHP ve HDP'den yapılan açıklamalarda ise AKP ile koalisyona şimdiden yeşil ışık yakıldığı görülüyor.

İlkesizliği ilke edinmek

BİR GÜN EL ÜSTÜNDE TUTULANLAR, DİĞER GÜN EN AĞIR HAKARETLERE MARUZ KALABİLİR, DEMOKRAT İLAN EDİLENLER, FAŞİSTLİKLE SUÇLANABİLİR. SİYASETTE KİMİN NE DEDİĞİNİN PEK AZ ÖNEMİ KALMIŞTIR. SADECE 7 HAZİRAN ÖNCESİ VE SONRASINA BAKMAK BİLE YETERİNCE ÇARPICI BİR MANZARA SUNUYOR. İLKELİ BİR DURUŞ, HIÇ OLMADIĞI KADAR ÖNEM KAZANMIŞ DURUMDA.

AKP iktidarının ülkeye verdiği zararı ortadan kaldırmak çok kolay olmayacak. Yalnızca fiziki bir durumdan söz etmiyoruz. İnsana dair ne varsa ağır tahribata uğrattılar. Siyaset de bu saldırıdan azade kalamadı. Türkiye tarihinde, bir kurum olarak siyasetin böylesine ilkesizleştiği bir dönemi bulmak kolay değil.

Şu aralar bazı sorular çok soruluyor; Türkiye’de faşizm mi yaşanıyor, 90’lara mı dönüyoruz... Oysa ortada çok daha vahim bir durum var. Türkiye’de olan şey faşizm falan değil, bir bütün olarak Türkiye’nin “kuralsızlaşması”. Faşizm sanılan “yönetimin keyfileşmesi” durumu bunun sadece bir uzantısı. Bu keyfileşme halinin sadece AKP’yi tarif etmediğini, düzenin tüm unsurlarını belirleyen bir davranış kalıbı haline geldiğini, içinden geçtiğimiz dönemi karakterize ettiğini söylemek gerekiyor. Vehamet buradan kaynaklanıyor. Sağdan sola, ülkedeki egemen siyaset biçimine, köşe yazarlarından akademisyenlere kadar sirayet etmiş bir “rahatlık” daha çok da “ciddiyetsizlik” söz konusu.

Fiziki baskının üstesinden gelinir, daha vahim olansa AKP’nin Türkiye siyasetinin genetik kodlarını ciddi oranda tahrip etmeyi başarmış olmasıdır.

KÖPEKSİZ KÖYDE DEĞNEKSİZ GEZMEK

Bu durumun arka planında 1. Cumhuriyet’in yıkılmasına rağmen, yenisinin tam olarak kurulamaması, bir araf döneminin yaşanması var. Kartlar yeniden karılır, dengeler değişirken, herkes, köpeksiz köyde değneksiz gezmektedir.

2. Cumhuriyet’in üstyapısal kurumsallaşması henüz sağlanamadığından ve toplumsal dönüşüm, AKP’liler tarafından cahilce umulan hızla gerçekleştirilemediğinden, dışına taşınca zorla hizaya getirilecek standartları belirlemekle mükellef meşru bir siyasi odak henüz oluşmuş değil. Ülke bu anlamda sahipsiz görünüyor. Dolayısıyla, kimsenin sırtında yumurta küfesi olmadığı gibi, her anlamda atıp tutmak kolay hale gelmiş durumda. İsteyen, istediği zaman, istediğine

küfür de edebilir, övebilir de. Bir gün el üstünde tutulanlar, diğer gün en ağır hakaretlere, baskılara, küfürlere maruz kalabilir. Bir gün demokrat olanlar, ertesi gün faşist ilan edilebilir. Sadece 7 Haziran öncesi ve sonrasına bakmak bile bu konuda yeterince çarpıcı bir manzara sunuyor.

Şimdiki “popüler kullanımıyla faşizmin” bir dönem AKP’nin sadık müttefikleri, destekçileri tarafından ve işlerine geldiği için sonradan icat edilmiş bir şey olduğu ortada. Ergenekon, Balyoz, OdaTV, KCK operasyonlarını yürütürken, siyasi terör ile muhalif unsurlar sindirilirken “demokrasi savaşçısı” olarak Erdoğan’ı övenler, şimdi, üstelik bir özeleştirici bile vermeden faşizmi keşfetmiş görünüyor. İşte keyfiyet derken bunu kastediyoruz; kimse hesap soran yok, niye özeleştirici versin! Hatta o dönem haklı olduklarını, AKP’nin sonradan bozduğunu iddia edecek, bu saçmalığa ikna olmayıp ilkeli siyasette ısrar edenlere saldıracak kadar da pervasız olacaklar ki, yavuz hırsız ev sahibini bastırın, akıl hocalığı pozisyonuna zeval gelmesin...

Ancak gericilik ve piyasa egemenliği konularında böyle bir keyfiyette söz etmek mümkün değil. Bu başlıklarda düzen partileri açısından tam bir mutabakat söz konusu. Zaten sermaye açısından en acil çözülmesi gereken şey piyasa egemenliğinin istikrarı ve siyasetteki bu sorumsuz keyfiyetin oluşturduğu çelişki.

Türkiye “dün dündür, bugün bugündür” siyasetine hapsolmuş görünüyor. Fransız Devrimi’nin en enteresan figürlerinden olan, Stefan Zweig’in deyişiyle “karaktersizliği karakter haline getirmiş” Joseph Fouché’nin bile hayretle izleyeceği bir sahtekârlar sahnesine dönen Türkiye siyasetinde ilkeli duruş hiç olmadığı kadar önem kazanmış durumda. Düzenin tüm unsurları sistemin selameti için farklılıklarını budayıp birçok açıdan giderek bir “tek parti” haline gelirken, işçi sınıfı kendi siyasetini belirginleştirmek ve saflarını genişletmek zorunda.

■ Volkan Algan

Joseph Fouché

Perinçek sanatçılara çarptı

ERGENEKON DAVASINDA SALIVERİLDİKTEN SONRA AKP'Yİ SİYASİ MÜTTEFİK OLARAK GÖREN DOĞU PERİNÇEK, BU TUTUMUNU ERDOĞAN'I ELEŞTİREN SANATÇILARI HEDEFE KOYMAYA KADAR GÖTÜRÜNCE GELEN TEPKİ SERT OLDU.

Ergenekon davasında serbest kalmasından sonra her kritik başlıkta AKP'nin yanında saf tutan ve Erdoğan ile müttefiklik ilişkisi geliştiren Vatan Partisi lideri Doğu Perinçek, bu sefer sanatçıları hedefe koyunca gelen tepki sert oldu. AKP'nin savaş tezkeresine de destek veren Perinçek, son olarak Erdoğan'ın elini sıkmasıyla gündem olmuştu. Asker cenazesinde Erdoğan ile el sıkışan ve birlikte saf tutan Perinçek, tartışılan bu hareketi sonrası "İlk eli ben uzattım. Tesadüfen olmadı. Yine olsa sıkırım. Çünkü ben bölücü teröre karşı Türk milletini birleştirmekten sorumlu partinin genel başkanım" açıklamasında bulunmuştu. Bu sözleri sonrası tepki çeken Perinçek, bu kez Erdoğan'a tepki gösteren sanatçıları hedef alınca, sert bir yanıtla karşılıştı.

Aralarında Edip Akbayram, Orhan Aydın, Rutkay Aziz, Tarık Akan, Cezmi Baskın, Ferhan Şensoy, Nihat Behram, Genco Erkal, Altan Erkekli ve Müjdat Gezen gibi isimlerin de bulunduğu Sanatçılar Girişimi, geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamada ülkenin içinde bulunduğu durumun sorumlusunun Cumhurbaşkanı Erdoğan olduğunu vurguladı. Özellikle son yaşanan şiddet ve gerilim ortamına değinilen açıklamada "Haziran seçimleri sonrasında ülkenin kanlı, karanlık bir uçuruma yuvarlanmasının baş sorumlusu sorumsuz cumhurbaşkanıdır" denildi.

'SORUMSUZ CUMHURBAŞKANI'

Girişim'in bu açıklamasının ardından Aydınlık gazetesinde bir köşe yazısı kaleme alan Perinçek, sanatçılara sert sözlerle yüklendi. "Geçende bir grup yazarımız, 'Sanatçılar Girişimi' imzasıyla ABD emperyalizminin güdümündeki bölücü terör örgütüne karşı yürütülen vatan savaşına karşı bildiri yayınladı. Ataol Behramoğlu kardeşimin yanında bazı tanıdık imzaları da görünce, acı duymamak mümkün mü? İnsan vurulmuş gibi oluyor" diyen Perinçek, "Bu yazarlarımız, bölücü teröre karşı sınır ötesi hareket tezkeresinin Meclisten geçmesine karşı çıkıyorlar. ABD ve AB emperyalistleri ile birlikte o tezkereyi protesto ediyorlar. Bir kez daha yazıklar olsun!" ifadelerini kullandı.

Perinçek'in yazısına ilk yanıt Vatan Partisi üyesi Ümit Zileli'den geldi. "Sanatçılar Girişimi'nin bildiri altında imzaman bulunması, kızıma, gelecekte olacağını varsaydığım torunlarıma, milletime ve gelecekteki 'bizlere' sunduğum en değerli armağandır, onur duyuyorum..." diyen Zileli, Vatan Partisi milletvekili adaylığından, Aydınlık gazetesi yazarlığından ve Ulusal

Kanal Ana Haber sunuculuğundan da ayrıldığını açıkladı. Zileli'nin ardından Ataol Behramoğlu soL yazarı ve tiyatro sanatçısı Orhan Aydın Perinçek'in yazısına tepki gösterdi.

BEHRAM'DAN SERT YANIT

Bu iki ismin ardından Perinçek'e en sert yanıtlardan birini metnin imzacılarından olan soL yazarı, şair Nihat Behram verdi. Çok konuşulan "Doğu Perinçek'in 'vatan' anlayışı..." başlıklı yazısı büyük ilgi çeken Behram, nasıl tepkiler aldığını "Boyun Eğme"ye anlattı.

"Yazı nedeniyle olumsuz düşünen de mutlaka vardır, ama gün boyunca bana yansıyan 'ağzına, yüreğine sağlık, iyi ki varsın, kaleminden öperim, öfkemizin sesinin' türü 'tebrikler'di" diyen Behram, "Düşünen, düşünceleri doğrultusunda yazan ve politik çalışmalar yapan birisini 'lanet' yüklü sözcüklerle tanımlamak, tanımlayana da üzüntü vericidir. Keşke ne Doğu o tavırda olsaydı, ne de ben öyle bir cevap yazmış olsaydım. Ama herkes haddini bilecek. Haddini bilmeyen o dille cevabı hak ediyor" dedi.

Perinçek'in yazısını okuduktan sonra öfkelerini yumuşatmayı içine sindiremeyeceğini dile getiren Behram, faşistler tarafından kendisine "kansız vatan haini" denildiğini, Evren tarafından "vatana ihanet" suçlamasıyla vatandaşlıktan atıldığını hatırlattı. Bu dili kullanan Doğu Perinçek'in diğerlerinden bir farkı kalmadığını belirten Behram, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Ha Evren'le dil birliği omuzdaşlık yapmışsın, ha o kuluçkada palazlanmış RTE ile... Ve bu 'dil birliği'ni 'solcu' olarak yapınca tehlike katmerlidir. Yani, tehlikenin katmerli olması Doğu'nun 'solcuyum' diye dolaşmasında! Haddini bilmezliğin bir diğer yönü ise şairlere 'şiiir, şairlik, vatan, toprak' konularında 'ders vermeye' soyunması".

■ Ali Ufuk Arıkan

"Acaba" yerine "belli ki" demeliydim...

Nihat Behram'ın 3 Ekim'de soL'da yayınlanan "Doğu Perinçek'in 'vatan' anlayışı..." yazısından bir bölüm:

Doğu Perinçek'in "vatan" anlayışı olsa olsa dinci faşizme kürekçilik, ırkçılığa çanakçılık, emperyalizme yalakalıktır. Devrime ve zalimleri devirmeye dönük bir halk ayaklanması olsa, bu alçak "vatan savunması" maskesi altında acaba neler yapacak? "Acaba" sözü de bu cümlede yanlış oldu, çünkü neler yapacağı gayet açık! "Acaba" yerine "belli ki" demeliydim...

**AHMET HAKAN'A
YÖNELİK SALDIRI,
"GELİYORUM" DİYEN BİR
SALDIRIYDI. AKP'LİLERİN
HÜRRİYET BASKINI,
AKP MİLLETVEKİLİ
BOYNUKALIN'IN SÖZLERİ,
HÜKÜMET TETİKÇİSİ
YAZARIN "SİNEK GİBİ
EZERİZ" DEMESİ... DOĞAN
GRUBU İÇİNSE "EKTİĞİNİ
BİÇİYOR" DEMEK
HAKSIZLIK SAYILMAZ!**

Ahmet Hakan olayı ve medya

WikiLeaks belgelerinden sızan bilgiler, AKP'nin daha sağlam ve uzun süre ayakta kalabilmesi için, Washington'daki düşünce kuruluşlarının tavsiye ve talimatları doğrultusunda, kendi medyasını nasıl oluşturduğunu yıllar önce gözler önüne sermişti.

AKP'nin medyaya dönük operasyonu iki ayaktan oluştu: Bir yandan kendisine yakın sermaye gruplarını sektöre soktu, gazete ve televizyonları satın alarak kendi medyasını oluşturdu; diğer taraftan da doğrudan sahibi olamadığı medya gruplarını mali kontrol, vergi denetimi, ekonomik baskı gibi yöntemlerle hizaya getirmek için uğraştı.

Eskiden de burjuva iktidarları, sermaye hükümetleri, patron koalisyonları vardı kuşkusuz. AKP ise eski egemenlerin yöntemlerini benimseyip kullanmakla birlikte, farklı bir yol daha icat etti: Gazeteleri, televizyonları, medya gruplarını satın almak, medyanın doğrudan sahibi olmak. Nitekim TMSF'deki gazete, televizyon ve medya gruplarını, kendilerine yakın ve yandaş işadamlarına satın alarak, satın almalarının önündeki tüm maddi ve yasal engelleri kaldırarak, kendi medyasını yarattı. Bu AKP'ye tam boy bağlı bir medyayı ortaya çıkardı: o varsa var, yoksa yok olacak bir medya türü...

Geçen hafta üçü AKP üyesi dört kişinin saldırısına maruz kalan Ahmet Hakan, gündemin bir numaralı aktörüydü. Doğan Grubu-AKP gerilimini bugüne dek bir işadamı kıvraklığıyla idare eden Aydın Doğan, zaman zaman sürtüşmeler yaşasa

da bugüne dek AKP iktidarının taleplerini yerine getirmesiyle tanınan bir patron. Emin Çölaşan, Bekir Coşkun, Yılmaz Özdil gibi çok okunan-popüler yazarlarını AKP'nin açık ya da örtülü talepleri doğrultusunda kovan Aydın Doğan, AKP'yle bir yandan muhalefet eder gibi görünürken, diğer yandan "tarafsızlık" kisvesi altında desteğini de sürdürdü. Bu desteğin altında kuşkusuz Doğan'ın sadece gazete patronu değil, pek çok kritik sektörde yatırımları olan bir sermayedar olmasının da etkisi vardır elbette.

Ancak Ahmet Hakan'a yönelik saldırı, "geliyorum" diyen bir saldırıydı. AKP Milletvekili Abdurrahim Boynukalın'ın beraberindekilerle birlikte Hürriyet'i basması, cam kapıyı kırmaları, Boynukalın'ın Ahmet Hakan hakkındaki sözleri, yandaş Star'ın yandaş yazarı Cem Küçük'ün "Sizi istesek sinek gibi ezeriz" deyişi, böyle bir saldırıyı haber veriyordu.

BERABER YÜRÜDÜLER BU YOLLARDA...

Doğan Grubu, kendisine yönelik bu saldırıyı yıllar içinde kendisi hazırladı: AKP gibi siyasal İslamcı olduğunu gizlemeyen, dar mezhepçi uygulamalarıyla ülkede tarikatlara dayalı bir sermaye diktatörlüğü

kuran AKP'ye 2002'den beri destek veren Doğan Grubu gazeteleri, sermaye sınıfının da isteğiyle AKP'ye desteğini asla esirgermedi.

Türkiye sermaye sınıfının politik eğilimlerini yansıtmamasıyla tanınan Hürriyet (Doğan) Grubu, "Tayyip Erdoğan muhalifi" kesimleri son zamanlarda HDP ve CHP'ye kanalize etme yolunda önemli bir işlev üstlendi. Kıyamet de burada koptu. Yıllarca satın alıp sahibi olduğu medya kanalları aracılığıyla siyaseti dizayn eden Tayyip Erdoğan, benzer bir dizayn kendisine karşı yapılmaya "eski ortaklık" bozuldu ve ortaya bir "Doğan Grubu-Tayyip Erdoğan (AKP) kavgası" çıktı.

Bu kayıkçı kavgasının kurbanı da, siyasal İslamcılar mahallesinin eski sakinlerinden Ahmet Hakan oldu.

Yoksa Ahmet Hakan AKP iktidarında dövülen ne ilk gazeteci, ne de son. AKP diktatöryasına karşı mücadele eden, gerçeğin tutkulu gazetecileri yargılanmaya, tehdit edilmeye, hapsedilmeye, öldürülmeye devam ediyor. Ama şiddete uğrayan kişi, "sermayenin amiral gemisinden" olunca, ses biraz fazla çıkıyor.

■ Ahmet Çınar

'Hayat size güzel patron!'

DOĞUM GÜNÜ VIDEOSU İLE GÜNDEME GELEN ABDİ İBRAHİM'İN ESKİ CEO'SU, SANAYİ BAKANLIĞI'NDAN BİR GENEL MÜDÜRÜN KENDİLERİNİ ARAYARAK "SİZE NASIL YARDIMCI OLABİLİRİZ" DİYE SORDUĞUNU SÖYLÜYOR BİR SÖYLEŞİSİNDE. SİRF BU İFADE BİLE ÇOK ŞEY ANLATIYOR.

Geçen hafta ilaç şirketi Abdi İbrahim'in çalışanları patronlarına bir doğum günü kutlama videosu hazırladı. Bu video internet ortamında hızla yayıldı. Videonun başlangıcında yönetici olduğu anlaşılan bir kadın çalışan, patronuna seslenirken "hayat size güzel" diyordu. Doğru söze ne denir! Yunan adalarında tatil yapmakta olduğu açıklanan patrona hayat güzel tabii... Ona hayat güzel de, çalışanlar neden durduk yerde patronlarının doğum gününü kutlama videosu hazırladı?

Videoya dair çok şey söylenebilir ama Abdi İbrahim çalışanlarının hayatın videodaki kadar neşeli geçmediğini biliyoruz. Türkiye'deki 63 ilaç üreticisinden biri olan Abdi İbrahim'in sicili, videodaki övgüleri hak etmiyor. Nedeni de yine çalışanlarına yönelik düşmanca uygulamaları.

Abdi İbrahim çalışanlarının uzun çalışma sürelerine ağır ve yorucu koşullar eşlik ediyor, çalışanların ücretlerinin arasındaki fark ise adaletsiz olacak şekilde fazla. Şirket 500'ü mavi, 3000'i beyaz yakalı olmak üzere toplam 3500 kişi ile Türkiye'deki ilaç sektöründe en yüksek istihdamı sağlayan firmalardan biri konumunda.

Abdi İbrahim'in 2011 yılındaki CEO'su Sanayi Bakanlığı'ndan bir genel müdürün kendilerini arayarak "Size nasıl yardımcı olabiliriz" diye sorduğunu anlatıyor bir söyleşisinde. Şirketin AKP ile ilişkisinin bu kadarla sınırlı kalmadığını tahmin etmek zor değil.

Abdi İbrahim'de, 2013 yılında 350 işçi tazminatsız işten çıkarıldı. İşçiler işe

iade davaları açınca davalar işçiler lehine sonuçlanmaya başladı. Ancak şirket boş durmayarak bu sefer de işçilere ceza davası açtı. Şirketin daha önce 338 işçi ile ilgili verdiği "organize suç" işlediklerine yönelik suç duyurusunun kamu davasına dönüşmesi neticesinde Yargıtay, söz konusu davayı gerekçe göstererek yerel mahkemelerin işe dönüş kararlarını reddetti. Şirket, bu 338 işçiyi "hayali depolara ilaç satışı yapmış gibi gösterip şirketten prim aldıkları" iddiasıyla suçladı. İşten çıkarılan işçiler, şirketin tazminat ödememek için böyle bir suç uydurduğunu söylediler. Şirketin açtığı ceza davalarının ne zaman sonuçlanacağı bilinmediği için işçiler işe iade davalarından da sonuç alamayacaklarını düşünüyor. İşten çıkarılan çalışanların kıdemlerinin 10 yılın üzerinde olduğu da basına yansıyan bilgiler arasında.

Abdi İbrahim slogan olarak "çalışanla-

rımız vazgeçilmez varlığımızdır" diyor. Uygulamalarına bakıldığında ise bu sözlerin gerçeği yansıtmadığı ortada.

Doğum günü videosunu hazırlayan, rol alan Abdi İbrahim çalışanları utanmışlardır bilinmez ama hayat çalışanlara güzel olursa patronla aynı safa düşmemesi gerektiği ortada. Konuyla ilgili plaza emekçilerinin sesine kulak vermek yerinde olacak: "İster mavi, ister beyaz yakalı olalım, patronumuza karşı örgütlenmediğimiz her gün o bizi kendisine örgütleyecek. Önce doğum gününü kutlamamızı isteyecek, sonra arabasını yıkamamızı... Yalalaklık ise hiçbirimizi o kaçınılmaz sondan, bir gün sorgusuz sualsiz kapının önüne konulmaktan kurtarmayacak. Onurumuzla çalışmak için örgütlenmekten başka çaremiz yok; patrona değil, patrona karşı!"

■ Zehra GÜNER

'Burada ne işimiz var?'

Videonun ortaya çıkmasından sonra, eski bir şirket çalışanının Ekşi Sözlük'te yaptığı açıklama, hem şirketin iç yüzünü hem de o videonun hangi koşullarda hazırlandığını gözler önüne seriyor:

"Saçma toplantılardan birinde, ne için bu şirkette çalıştığımızı soran CEO ve patrona gerekli cevabı vermiştim, tüm çalışanlar adına. Biz de soruyoruz kendimize her sabah, her akşam, günün içinde kim bilir kaç kere 'burada ne işimiz var' diye... Böyle başladım, yaklaşık 5 dakika konuştum. Özet olarak, insanların bu şirkette çalışmaktan mutsuz olduklarını, bunu yapılan bağlılık anketlerinden de görebileceklerini, müdürler tarafından yapılan baskının hat safhada olduğunu söyledim. 'Madem hayatı güzelleştirmek istiyorsunuz, önce buranın burada çalışanların hayatını güzelleştirin' dedim. Söyledikleri hedefleri gerçekleştirirken (Bilmem kaç kat büyüme) bu insanlar için ne planladıklarını, artacak olan baskıyı nasıl engelleyeceklerini sordum. Ve daha bir çok şey... Sonra tüm fabrika alkışladı."

İlaç sektöründe temel sorun örgütsüzlük

İLAÇ SEKTÖRÜNDE YAKLAŞIK 30 BİN KİŞİ İSTİHDAM EDİLİYOR. İSTİHDAMIN YARISINDAN FAZLASI YÜKSEK ÖĞRENİMLİ ÇALIŞANDAN OLUŞUYOR. BU DURUM İŞÇİ SENDİKALARININ ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNÜNDEKİ TEMEL SORUNU OLUŞTURUYOR.

Türkiye ilaç sektörü önemli miktarlarda ve çeşitlilikte üretim ve ihracat olanağına sahip ve katma değeri yüksek olan sektörlerden biri. 2011 yılında üretici fiyatlarıyla 9,1 milyar dolarlık ilaç piyasası ile Avrupa'da 6., dünyada 16. sırada yer aldı. 2014 yılında 17. sırada yer alan Türkiye'nin 2016 yılında Çin, Hindistan, Rusya ve Brezilya'nın gelişmekte olan pazarlar arasına gireceği tahmin edildiğinden, 18.'liğe düşeceği tahmin ediliyor.

Türkiye ilaç sektöründe yaklaşık 300 ilaç şirketi faaliyet gösteriyor. Sağlık Bakanlığı verilerine göre, Türkiye'de 65 ilaç üretim tesisi (13'ü yabancı sermayeli) ve 63 üretici firma (12'si yabancı) ile 11 hammadde üretim tesisi (3'ü yabancı) ve 11 hammadde üreten firma (3'ü yabancı) bulunuyor.

YARIDAN FAZLASI YÜKSEK ÖĞRENİMLİ

İlaç sektöründe yaklaşık 30 bin kişi istihdam ediliyor. İstihdamın yarısından fazlası yüksek öğrenimli çalışandan oluşuyor. İstihdamın büyük bir kısmı üretim sürecinin dışında yani ruhsat, fiyatlandırma, satış ve pazarlama gibi alanlarda çalışıyor. Bu ise işçi sendikalarının örgütlenmesinin önündeki temel sorunu oluşturuyor. Bu

alandaki beyaz yakalıların sayısının mavi yakalılardan fazla olması nedeniyle sendikaların yetki alması çok zor. Sandoz, Bayer, Pfizer gibi şirketlerde var olan sendikalar da yetki sorunlarıyla boğuşuyor ve yetkisiz bir biçimde sözleşme imzalamaya çalışıyor. Sektörde işçiler ihmal edilebilir düzeyde örgütlüken patronların ilaç işverenleri sendikasında örgütlü olduğu biliniyor.

YOKTAN VAR EDİLDİLER

2000'li yılların başına kadar yerli ilaç firmaları sektörde etkili konumdaydı. Önce 2001 krizinin etkisi, ardından sosyal güvenlik reformu çerçevesinde SSK'nın SGK halinde yeniden yapılanması süreci ile sektördeki yabancılaşma hızlandı. Aynı dönemde Türkiye'nin tek kamu ilaç şirketi SSK İlaç Fabrikası, yine yerli ve yabancı ilaç tekellerinin baskısıyla kapatıldı. Sosyal güvenlik reformunun tamamlanmasına kadar hazır müşteri olarak devletin varlığı ile ilaç patronları çok yüksek kârlarla çalıştı. Sonrasında ise sektörün kârları, öncesine göre artış sağlamamasına karşın, yine de çok yüksek seviyede kazanç sağlamaya devam ettiler. Kalan yerli ilaç firmalarına yabancı tekellerin süren ilgisi de, Türkiye ilaç pazarının patronlar için cazip olanaklar sunmaya devam ettiğinin açık bir

SEKTÖRDE İŞÇİLER İHMAL EDİLEBİLİR DÜZEYDE ÖRGÜTLÜYKEN PATRONLARIN İLAÇ İŞVERENLERİ SENDİKASINDA ÖRGÜTLÜ OLDUĞU BİLİNİYOR.

göstergesi.

AKP'li yandaş şirketler, son on yılda sektörde yoktan var edildi. Aynı yönetim çatısı altında değişik isimlerle piyasaya girdiler. İlaç ruhsatı için yıllarca işlem yapılması beklenirken bu şirketler, birkaç gün içerisinde ilaç ruhsatlarını çıkarıp piyasaya sürme hakkı kazandılar.

Sektörde yüksek kâr, yetersiz denetim ilaç kalitesinde düşüşü beraberinde getirdi. Bu durumu Abdi İbrahim ilaç firmasının patronu Nezih Barut bir demecinde "Türkiye'de ilaç kalitesi düşüyor, problemlili ilaç sayısı artıyor" diyerek itiraf etmişti.

2009 yılında 5,72 milyar dolar olan üretilen ilaç değeri 2014 yılında 6,11 milyar dolara, ithal olan ilaçların 2009 yılında 7,48 milyar dolar olan değeri 2014 yılında 8,49 milyar dolara ulaşmıştır. Türkiye'de ithal ilaçların pazar payı 2014 yılında yüzde 58 olurken üretilen ilaçların payı yüzde 42 olmuştur. İthal ilaçların payı artmaktadır.

Devletin aldığı ilaçların değerinin belirlenmesinde Nisan 2009 tarihinden bu yana avro değerini 1,9595 TL düzeyinde sabit tutmasına ve ilaç patronlarının bu durumun değiştirilmesine yönelik acil talepleri olmasına rağmen sektörün 2009'da 13,2 milyar TL olan değeri, 2014 yılında 14,6 milyar TL'ye ulaşmıştır. Sektörün dönemsel avro değerinin güncellenmemesi sebebiyle 2009-2014 yılları arasında kamuya aktardığı tutarın 19 milyar TL'yi aştığı iddia edilmektedir. Kamuya aktarıldığı iddia edilen bu miktara karşın, patronlar yüksek kârlarla çalışmaktadır.

KEMAL OKUYAN

Komünistler seçimler

Parlamenter hayallere kapılmadığımızı, seçimlerin işçi sınıfının mücadelesinde belirleyici bir platform olarak görülemeyeceğini, sandıktan çıkan her sonuca saygı duymadığımızı, seçim sisteminin kapitalist toplumlarda hele hele bugünkü Türkiye’de hiçbir zaman adil olamayacağını, AKP hükümetinin herhangi bir meşruiyetinin kalmadığını söylüyoruz.

Bir de bunun üzerine seçime giriyoruz!

Bunu neden yapıyoruz?

Neden yapmayalım!

Türkiye’de nüfusun önemli bir kesimi için seçimler hâlâ tek siyaset kanalı. Dahası, meclisin ve siyasi partilerin itibarı halkın gözünde yerlerde olsa bile, bugünkü siyasal sistemin ötesini arama isteği de yok toplumda. O halde, bu baskın siyaset kanalını kullanacağız.

Hayal yarıştırmak değil, bu köhne sistemin aşınmış kurumlarına cila atmak için değil, yaşanır bir kapitalist düzenin mümkün olduğu yalanına ortak olmak için değil... Gerçekleri anlatmak, örgütlenmek ve taraflaşmak için.

Bu kadar basit.

DÜZENİN PARÇASI OLMAYIZ

Daha ötesi olabilir mi? Özel bazı koşullarda evet, o zaman bakarız. Ama hiçbir zaman bu sömür düzeninin parçası olmayız, onun sürdürülmesi ya da sözümona iyileştirilmesi arayışı içine girmeyiz, çürüme, ahlaksızlık, ikiyüzlülük, yolsuzluk mabedine dönüşen parlamentoya inandırıcılık katmaya kalkmayız.

Halk kendine güvenmelidir.

Basit olgular, basit anlatılmalı.

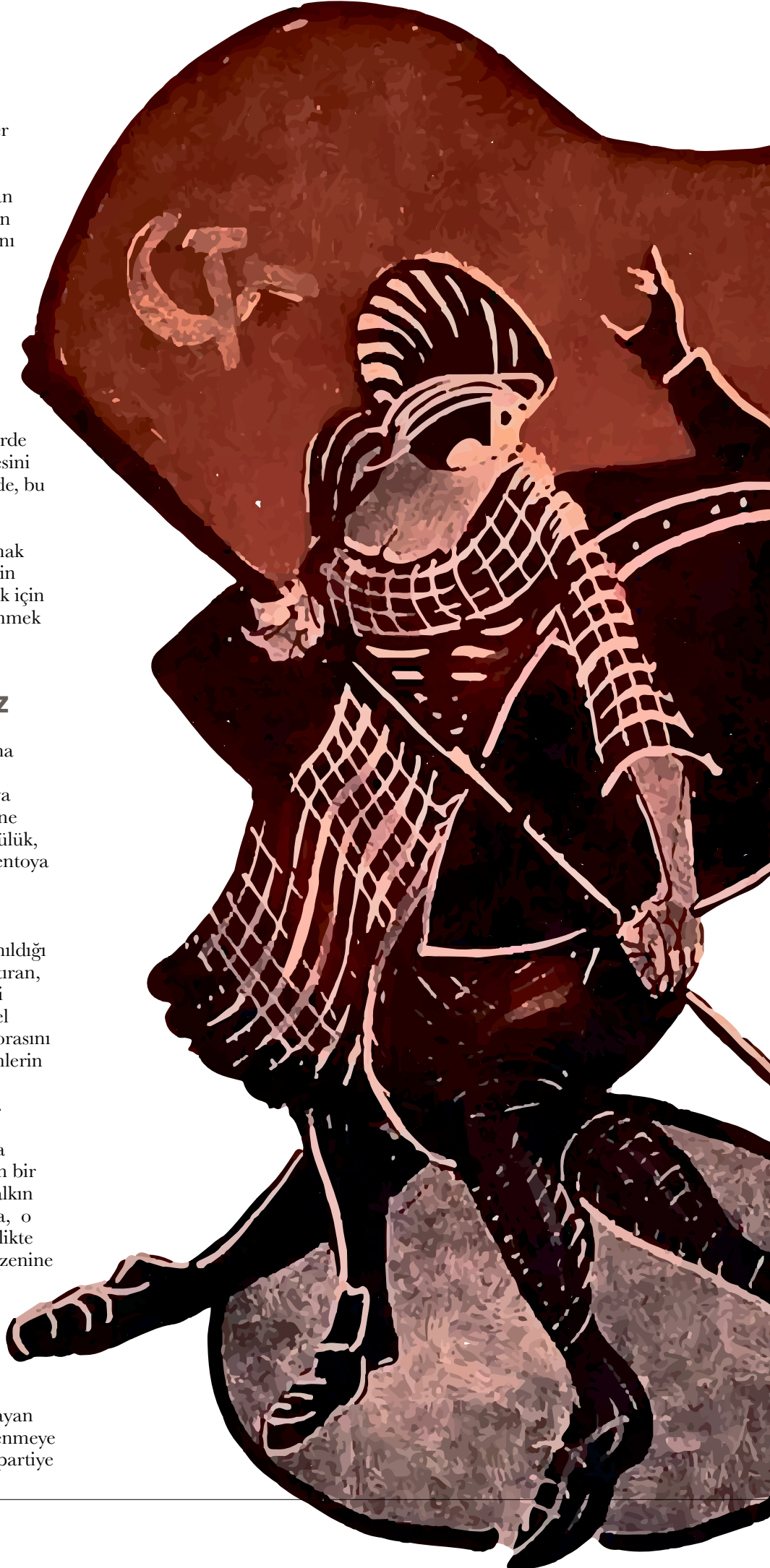
Seçimlerle komünistlerin ilişkisi sanıldığı kadar karmaşık değil. İşçi karmaşıklaştıran, on yıllar boyu sosyalizm mücadelesini sulandırıp, komünist hareketin tarihsel misyonuna burjuva diktatörlüğünün orasını burasını düzeltmek için gölge düşürenlerin varlığı.

Hiç eksilmediler. Bizden eksilsinler.

Bir komünist partinin seçimlerde özel olarak iddialı olması, bir başarıya yönelmesi elbette mümkündür. Bunun bir karşılığı varsa; hak edilmiş, emekçi halkın örgütlenmesine yansıyan bir başarıysa, o komünist parti seçim başarılarıyla birlikte ilkelerini, çalışma tarzını, sermaye düzenine karşı tutumunu değiştirmiyorsa ve devrimci dönüşümlerin sandığa sığmayacağı gerçeğini unutmuyorsa...

Gerisi hikâye. Yirminci yüzyıl yüzde 30’larda oy alıp, tarihsel anlamda mutlak bir başarısızlığa uğrayan (yenilgi demiyorum, yenilgi öğretir, yenmeye giden yolu açabilir) epeyce komünist partiye

“KOMÜNİST PARTİLERİN SEÇİMLERDE OY ALMA ÇABASININ BİR DİĞER ANLAMI EMEKÇİ HALK İÇİNDE AİDİYET HİSSİ YARATMAK, GİDEREK DAHA GENİŞ BİR KESİMİN KENDİ İRADESİ İLE KOMÜNİST PARTİ KİMLİĞİ ARASINDA BİR ÇAKIŞMA HİSSETMESİNİ SAĞLAMAKTIR...”

re neden giriyor?

tanıklık etti.

Bir komünist partinin temel başarı kriteri oy değildir.

Öyleyse neden oy istiyoruz?

Bu da basit. Komünistler hemen her dönem, seçimlerde hak ettiklerinden daha azını alırlar. Tamam, seçimler zaten hak dağıtmaz, üstelik hak son derece muğlak bir kavram ama burada kastedilen şudur:

Komünist partiler çoklukla, toplumdaki siyasal ve

ideolojik etkilerinin,

hatta sokak gücünün karşılığını sandıkta bulamazlar.

Gayet doğal.

Lenin'in

“yeni tipte bir

parti”

diye tanımladığı

komünist

partiler, niteliksel

özellikleriyle ve toplumun devrimci

sınıfı içindeki ağırlıklarıyla

hareketsiz ve itaatkâr bir

çoğunluğa rağmen çok etkili

olabilirler. Bu etki, seçimlerdeki

sayılardan daha gerçektir.

Öte yandan seçim

sonuçları elbette önemlidir

ve burjuva toplumlarında

toplumsal algıda ne yazık

ki bu özellikle böyledir.

Komünist partiler

seçimlere girip “bize

oy vermeyin” diyemez.

Samimi bir biçimde

oy istemeli ve partinin

etkisini azaltıcı, ona zarar verici sonuçlarla karşılaşılma riski azaltılmalıdır.

Komünist partilerin seçimlerde oy alma çabasının bir diğer anlamı emekçi

halk içinde aidiyet hissi yaratmak, giderek

daha geniş bir kesimin kendi iradesi ile

komünist parti kimliği arasında bir

çakışma hissetmesini sağlamaktır.

Oy artışı sağlayarak ciddiye alınmaya gelince... Tam bu noktada biraz ihtiyatlı olmak gerekiyor. Çünkü bu aynı zamanda komünist partilerin, diğer partiler toplamları yan yana anılması anlamına da geliyor. Eğer taraflaşma sürüyor, ayırım noktaları azalmıyor, tersine keskinleşiyorsa, sorun yok. Ama eğer komünist partiler seçmen bazında büyüdükçe burjuva kurum ve basınında daha fazla kabul görüyor, “aileden biri” sayılıyorsa, buna asla sevinmemek gerekiyor. Onlara benzemek, onlar tarafından benimsenmek... Türkiye solunda sayısız özne bu tuzağa düştü ve karikatürleşti.

Komünist partiler hiçbir zaman aileden biri olmadılar, olamazlar. Oluyorlarsa komünist olmaktan çıktıklarındandır...

O halde bazı komünist partiler nasıl oldukça yüksek oranlarda oy alıyor?

Birkaç nedenle... En yaygın olanı, başka partilere benzemeye başlamalarıdır. Özellikle kapitalizmin istikrarlı bir seyir izlediği ülke ya da dönemlerde komünist partilerin belli bir oranın çok üstünde oy alması genellikle, daha geniş bir kesime hitap etmek için atılan adımların sonucudur. Güncel beklentilere kolaycı yanıtlar vermek, halkın yaşam koşullarının iyileştirilebileceği beklentisini okşamak, orta sınıf muhafazakârlığına şirin gözükme, sistem partisi rolüne soyunarak toplumda komünistlere karşı var olan ya da olduğu düşünülen algının etkisini azaltmak sık karşılaşılan tercihlerdir. Bütün bunların oya yansıtılmasının garantisi yoktur ama bu yola giren bir partinin dikiş tutmayacağına garantisini verebiliriz.

Komünist partilerin olağanın üstünde oy aldığı bazı örneklerde bu partiler ülkedeki geçmiş mücadele pratiklerinin ya da kimi deneylerin faydasını görmektedir. Eski sosyalist ülkelerin bir bölümünde,

**LENİN'İN “YENİ
TIPTA BİR
PARTİ” DİYE
TANIMLADIĞI
KOMÜNİST
PARTİLER,
NİTELİKSEL
ÖZELLİKLERİYLE
VE TOPLUMUN
DEVRİMCİ
SINIFI İÇİNDEKİ
AĞIRLIKLARIYLA
HAREKETSİZ VE
İTAATKÂR BİR
ÇOĞUNLUĞA
RAĞMEN
ÇOK ETKİLİ
OLABİLİRLER.
BU ETKİ,
SEÇİMLERDEKİ
SAYILARDAN
DAHA
GERÇEKTİR.**

sosyalizmin bazı toplumsal kesimler için hâlâ ciddi bir prestij ve meşruiyeti olduğu açıktır. Ayrıca bu ülkelerde komünist partiler belli bir mirasın doğal taşıyıcısı olarak görülmekte, o mirasla barışık olanlar nezdinde doğal olarak öne çıkmaktadırlar.

SANDIKTAN TAVŞAN ÇIKMAZ

Nihayetinde bazı komünist partiler, yıllardır sürdürdükleri mücadelelerden elde edilen birikimle, toplumun emekçi kesimleri içinde belli bir alanı kapatmış olduklarından dikkat çekecek yüzdelerde oy alabilmektedirler. Haklarıdır, iyidir; baştan çıkmıyorlarsa...

Ancak yine de, oydan, sandıktan çok daha başka şeylerin konuşulacağı devrimci yükseliş dönemleri dışında, seçimlerde komünist partilerin başa gürüşmesi arızı bir durumdur.

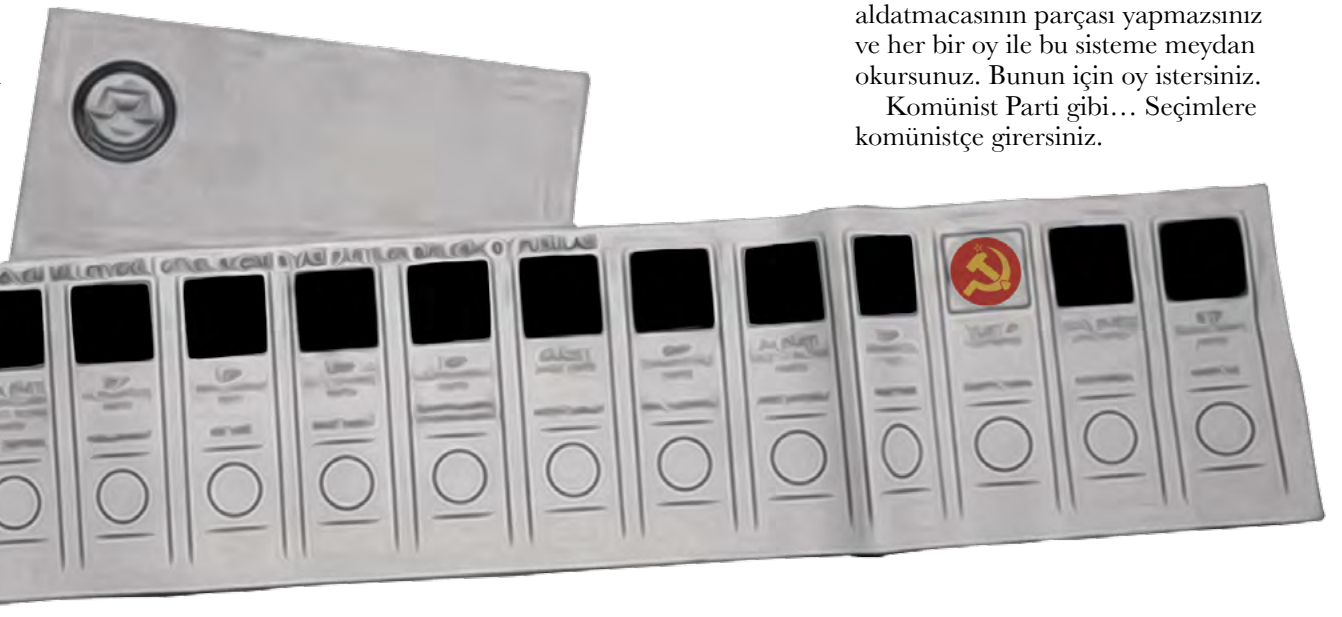
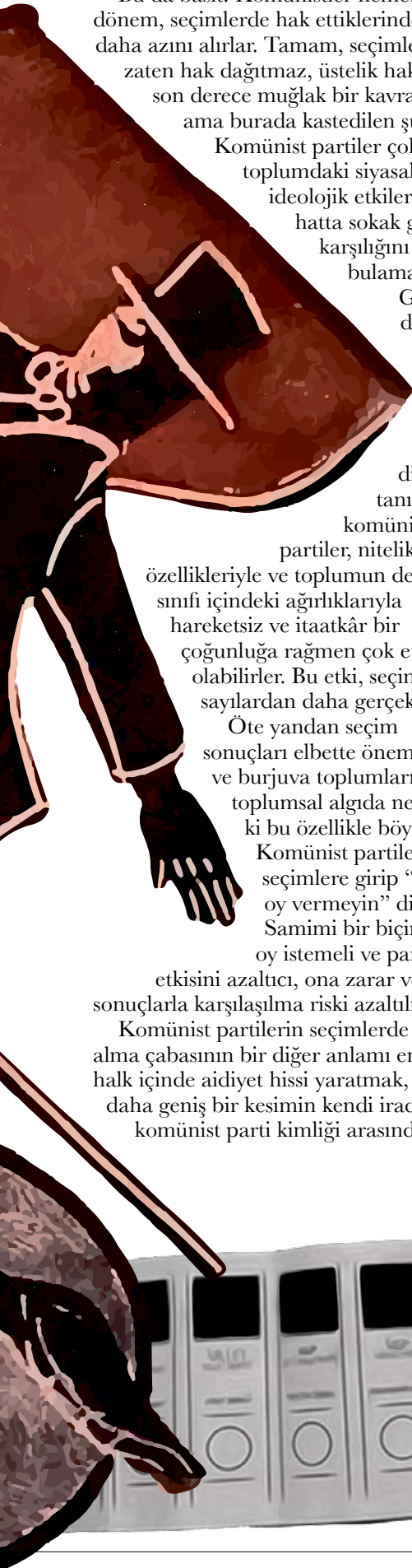
Peki, seçimlerin kendisi komünist harekete eşik atılabilir mi? Yani, patinaj yapan bir komünist partinin özel bir seçim başarısıyla ayağa kalkması mümkün müdür?

Burada neden-sonuç ilişkisine bakılması gerekir. Eğer seçimler, zaten sokakta, fabrikada, okulda, işçi sınıfı ve aydınlar nezdinde yükselişe geçen bir işçi sınıfı partisine hem bunu kanıtlaya hem de buna yeni mevziler ekleme fırsatı sunuyorsa, evet... Ancak komünistler sandıktan tavşan çıkaramaz. Sayısız örneği var. İttifaklarla, manevralarla, “büyük” güçlere sığınarak parlamentoya girenlerin devrim adına, emekçi sınıflar adına ne yapabildiklerini hüznünlü bir biçimde gözlemek için Tüzellerle ihtiyacımız yoktu ki! Bu başka yerlerde denendi.

Olmaz. Sandıktan tavşan çıkmaz.

Ama sandığın önüne örgütlenmeyi, sosyalizm perspektifini, gerçeği, umudu koyarsınız, kendinizi seçim aldatmacasının parçası yapmazsınız ve her bir oy ile bu sisteme meydan okursunuz. Bunun için oy istersiniz.

Komünist Parti gibi... Seçimlere komünistçe girersiniz.

AKP'nin Suriyeli mülteci kumarı

DÖRT YIL BOYUNCA SİĞİNMACILARI ÜLKEDE TUTAN VE ESAD'I DEVİRMEK İÇİN HER YOLU DENEYEN ERDOĞAN, BAŞARISIZ OLUNCA SİĞİNMACI SORUNUNU AVRUPA'YA TAŞIDI. ERDOĞAN, İFLAS EDEN SURIYE POLİTİKASINDA KOZ OLARAK ŞİMDİ DE YÜZBİNLERCE SURIYELİNİN HAYATINI MASAYA KOYUYOR.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin 29 Ağustos'ta açıkladığı verilere göre Suriyeli sığınmacıların sayısı 4 milyonun üzerinde. Bu sığınmacıların önemli bir kısmı Türkiye'de.

Türkiye'yi bir süredir meşgul eden sığınmacı sorunu, sığınmacıların Avrupa'ya yönelmesi, buldukları ülkelerdeki yaşam koşulları ve güncel gelişmeler sebebiyle yeniden dünya gündemine gelmiş durumda. Akıllara, ölümüyle tartışma yaratan beş yaşındaki Aylan Kurdi'den, çocuğunu taşıyan sığınmacıya çelme takan Macar gazeteciye kadar pek çok sembolle kazınan mültecilere dair sorular yanıtlanmayı bekliyor.

Yalnızca Suriye'den değil Afganistan, Sudan, Somali, Libya gibi pek çok ülkeden sığınmacıların Avrupa'ya yöneldiği görülmekte. Bunun İkinci Dünya Savaşı'ndan beri en büyük sığınmacı dalgası olduğu söylenirken, sığınmacıları birleştiren ortak noktanın ülkelerinde yaşanan emperyalist müdahaleler ve yoksulluk olduğu görülüyor.

ABD'nin işgaline uğrayan Afganistan, ABD'nin iç savaşa destek verdiği Sudan ve Somali, NATO'nun müdahale ederek Muammer Kaddafi'yi devirdiği Libya bunun en açık örnekleri. Bunları Çek Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Milos Zeman ya da İngiltere'de muhalif sağcı Bağımsızlık Partisi

(UKIP) lideri Nigel Farage gibi Avrupa Birliği içerisinde isimler de zaman zaman itiraf ediyor. Yapılan askeri müdahalelere harcanan milyar dolarların ardından Avrupa Birliği'nin yalnızca 120 bin sığınmacı kabul edebileceğini açıklaması, birliğin önceliklerine dair iyi bir fikir veriyor.

AVRUPA'YA GİDEN SİĞINMACILAR KİM?

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği 2014 yılında 60 milyon kişinin evinden ayrılmak zorunda olduğunu duyururken, bu rakamın tarihte görülmediği söyleniyor. 2015 içinse bu sayının daha da yüksek olacağı düşünülüyor. Avrupa'ya 2015 Ekim'ine kadar yalnızca deniz yoluyla gelen sığınmacıların sayısı ise 533 bin. Bunların yüzde 55'ini Suriye'den gelenler oluştururken, hemen ardından yüzde 14 ile Afganistan geliyor. Avrupa'ya ulaşmaya çalışan 3 bin sığınmacının denizlerde kaybolduğu veya öldüğü bildiriliyor.

Avrupa'ya ulaşan sığınmacıların oranı yine Birleşmiş Milletler rakamlarına göre yüzde 72. Çocukların oranının yüzde 15 olduğu, kadınların oranının yüzde 13 olduğu duyurulurken, erkeklerin oranının yüksekliğinin arkasında yatan sebep olarak yolculuğun tehlikeleri gösteriliyor. Ailesi olan kişiler, Avrupa'ya yapılan bu riskli yolculuğu göze almak istemiyor.

2008 ekonomik krizinin ardından, pek çok Avrupa ülkesinde ağır kemer sıkma programları uygulandı. Bu programlara, sığınmacılara karşı düşman-

lığın da denkleme eklenmesiyle Avrupa'da popülist sağ giderek kendisine daha çok alan bulabildi. Dünya gündemine kriz içerisindeki Yunanistan'da Altın Şafak ve göçmen düşmanı politikalarla giren yeni sağ siyaset, diğer Avrupa ülkelerine de sıçradı.

Sığınmacıların Avrupa'ya yönelmesinin ardından Almanya Şansölyesi Angela Merkel başta olmak üzere pek çok isim sığınmacılardan yana tutum alarak kendilerini temize çıkartmayı denedi. New York Times'tan Steven Erlanger ve James Kanter'ın 22 Eylül tarihli bir yazısına göre, başlangıçta sığınmacılara dair sessizliği sebebiyle eleştirilen Merkel, sonrasında AB kurallarını dikkate almayarak sığınmacılardan yana söylemlerde bulundu. Ancak bu da kısa ömürlüydü. Ülke içerisinde gelen tepkiler sebebiyle Almanya ve diğer Avrupa ülkeleri sınırlarını korumaya ve duvarlar örmeye devam etti. Tüm bunlar olurken tartışma, sığınmacı akınına neyin sebep olduğundan uzaklaşıp, ne yapılabileceğine yöneltildi. Sığınmacıların ana sebebi olan ABD ve AB'den bu kez mültecilere "insanlık" adına el uzatması ve kurtarıcı rolü oynaması istendi.

SİĞINMACILARI TAYYİP ERDOĞAN MI YÖNLENDİRİYOR?

Türkiye'nin ve AKP'nin, Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ı devirmek için atılan adımlar sebebiyle ülkedeki istikrarsızlığı artırdığı ve sığınmacı selinin sebepleri arasında olduğu tartışmasızken Al-Monitor'de Arad Nir tarafından ortaya atılan bir tez, bunu daha da ileriye götürüyor.

Nir, İsrail'de kimi yetkililerin sığınmacıların sebebi olarak ABD Başkanı Barack Obama'nın "başarısız Ortadoğu politikası" nı gördüğünü belirterek, bu kişilerin Obama'nın Suriye hükümetini bombalamasından yana olduğunu söylüyor. Nir'e göre Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan da mültecileri NATO'yu buna ikna etmek için kullanıyor. Türkiye'nin mültecileri "ilk alan" ve "kucaklayan" ülke olduğuna dikkat

çekilen yazıda, Erdoğan'ın ikili bir strateji izlediği, bir yandan IŞİD'i desteklerken diğer yandan mülteci akınına kontrol ettiği söyleniyor.

Yazıya göre Avrupa'da sığınmacı krizinin yaşanması da yine Türkiye'nin kontrolünde gerçekleşiyor. Suriyeli sığınmacıların yine NATO'yu Suriye'de Esad'a karşı müdahaleye ikna etmek için Türkiye tarafından yönlendirildiğini söyleyen Nir, insan kaçakçılarını Türkiye'nin izin verdiğini, hatta kaçakçıları desteklediğini söylüyor. Dört yıl boyunca sığınmacıları ülkede tutan ve Esad'ı devirmek için her yolu deneyen Erdoğan, başarısız olunca sığınmacı sorununu Avrupa'ya taşıyor.

■ Tulga Buğra Işık

GÜNEY ÇİN DENİZİ HAREKETLENİYOR

Çin Halk Cumhuriyeti'nin tarihsel olarak kendisine ait olduğunu iddia ettiği, ancak üzerinde Filipinler, Vietnam ve Malezya'nın da hak iddia ettiği Güney Çin Denizi'nde bir süredir Çin'in inşa ettiği yapay adalar sebebiyle gerginlik yaşıyordu. Çin, inşa ettiği adaların kendisine ait bölgelerde olduğunu öne sürerken, adalara tepki gösteren ABD, Çin'in bölgeyi zorla almaya çalıştığını iddia ediyordu.

Foreign Policy'de yer alan Dan de Luce ve Paul McLeary imzalı bir yazıda, ABD'nin Güney Çin Denizi'ndeki tavrını sertleştireceği bildiriliyor. ABD'nin bölgeye uçak ve gemi göndereceği belirtilirken, bu kararın Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Şi Cinping'in ABD gezisinde konuya dair anlaşmaya varılmaması üzerine alındığı düşünülüyor. ABD'nin bölgeyi uluslararası sular olarak kabul ettiği ve bölgede gemi ve uçak bulundurmamanın Çin'in iddialarını kabul etmek anlamına geleceğini düşündüğü bildiriliyor.

Çin'in denizde çok sayıda balıkçı teknesi bulundurduğu da aktarılırken, bu teknelerin başka gemilerin geçişini engellediği ve uluslararası sularda balıkçılara müdahale edilememesine dair yasalardan yararlandığı söyleniyor.

ABD, AFGANİSTAN'DA HASTANE BOMBALADI

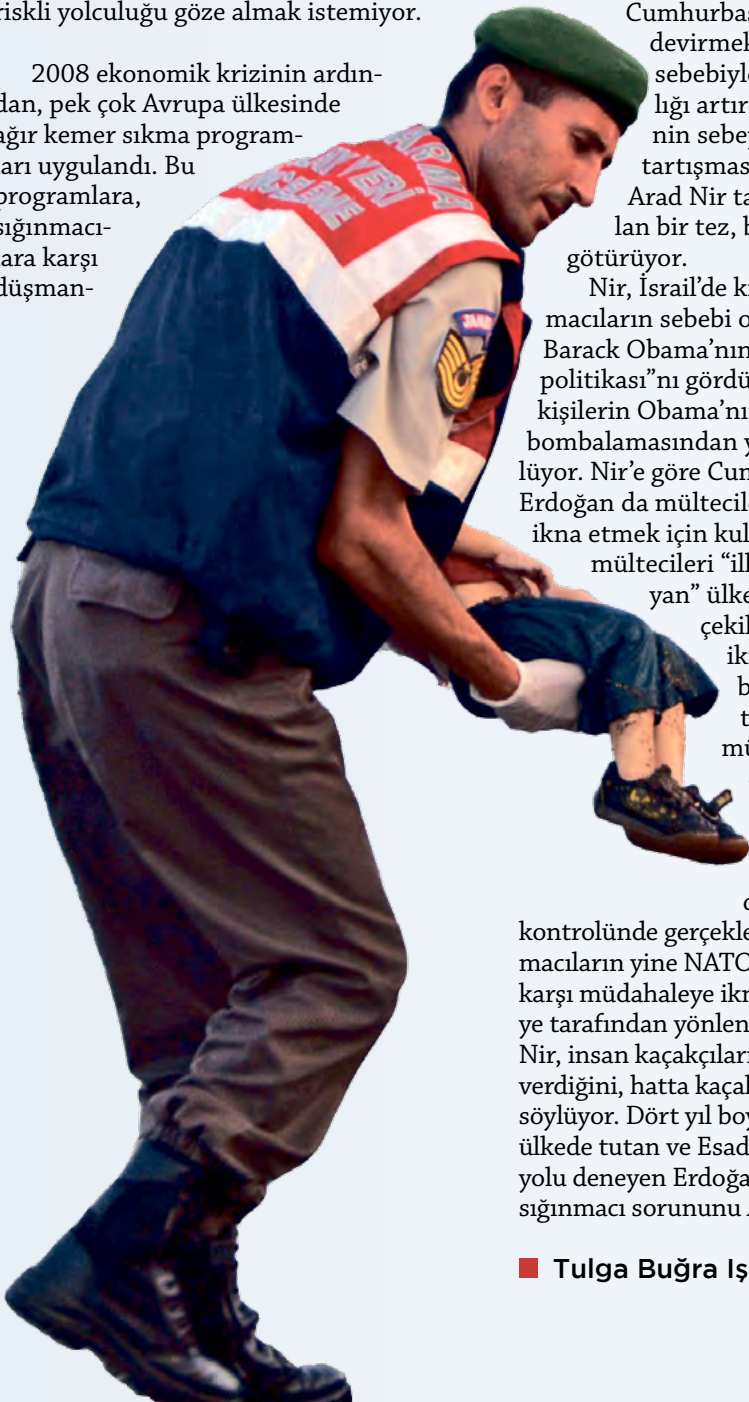
Eski lideri Molla Ömer'in ölmesi ve Ahtar Mansur'un örgütün başına geçmesiyle yeniden hareketlenen Taliban, 28 Eylül günü Afganistan'ın Kunduz kentini ele geçirdi. Afgan güvenlik güçleri bölgede bulunan bir ABD üssüne çekilerek buradan düzenledikleri saldırılarla kenti geri almaya çalıştı. 1 Ekim günü Afganistan kentin geri alındığını duyururken, yerli halk çatışmaların sürdüğünü bildirdi. 4 Ekim'deyse Taliban kentin yeniden ele geçirildiğini duyurdu.

Tüm bunlar olurken 3 Ekim günü ABD, Kunduz kentinde Sınır Tanımayan Doktorlar'a ait bir hastaneyi bombaladı. Bombalamada 22 kişi ölüyor, bunlardan üçünün çocuk, 12'sininse sağlık görevlisi olduğu bildirildi. Sınır Tanımayan Doktorlar, olayın savaş suçu olduğunu duyururken, ABD ve NATO, olayın nasıl gerçekleştiğine dair ayrı ayrı araştırmalar yürüteceklerini açıkladı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki Mun, saldırıyı kınayarak yapılanın "savaş suçu olabileceğini" söyledi.

SUUDİLER YEMEN'E SALDIRMAYI SÜRDÜRÜYOR

Suudi Arabistan önderliğindeki koalisyonun Yemen'e saldırılarını devam ediyor. Saldırılarda şimdiye kadar Birleşmiş Milletler rakamlarına göre 2 bin 300'ün üzerinde sivil ölüyor, ABD saldırılar üzerine konuşmaktan kaçınıyor. Son olarak Yemen'deki bir düğün vurulurken, olayda 131 sivilin öldüğü bildiriliyor. Ülkedeki saldırılar yiyecek ve su gibi temel ihtiyaçlarını dışardan karşılayan yoksul ülkede kıtlığa sebep olurken, Birleşmiş Milletler Suudi Arabistan'ı kınamakla yetiniyor.

Husiler ve Yemen ordusunun büyük bölümüyle Arap Yarımadası'ndaki El Kaide, Suudi koalisyonu ve eski Yemen Devlet Başkanı Mansur Hadi'ye bağlı kuvvetler arasındaki çatışmalar da sürerken, ülkede insani krizin derinleştiği görülüyor. Suudi Arabistan, yerel aşiretlerle görüşüp bu aşiretleri Husilere karşı olmaya ikna etmeye çalışıyor. Bir yandan da 10 binin üzerinde Körfez ülkelerinden asker, Yemen'i işgal etmeye çalışıyor.

NATO Türkiye'yi öne mi ittiriyor?

TÜRKİYE'NİN RUSYA'NIN SAHAYA İNİŞİYLE ÜRKEKLEŞTİĞİ, ÜRKEKLEŞMESİ GEREKTİĞİ AÇIK. ÖTE YANDAN ABD DE RUSYA İLE "SİYASİ ÇÖZÜM" KONUSUNDA BİR ANGAJMANA GİRMİŞ DURUMDA. BU DURUMDA İLK AKLA GELEN OLASILIK, ABD VE NATO'NUN TÜRKİYE'Yİ SURIYE'DE BİR PROVOKASYONA İTTİRMEK İÇİN ÇABALAMASI.

Rusya'nın Suriye'de sahaya inmesinin ve ABD'nin "Esadlı çözüm" noktasına doğru ilerlemesinin ardından, gözler Beşar Esad'ın "can düşmanı" Tayyip Erdoğan ve AKP'ye çevrildi. Belki de tarihin kaydettiği en büyük "geri vites"lerden birisi olarak anılacak olan malum "Esadlı geçiş gibi bir şey olabilir" sözü, Erdoğan tarafından tam da bu zamanlarda sarf edildi.

Erdoğan'ın ölesiye korktuğu ABD ile ABD'yi "bak seni terk ederim ha" diyerek kendine yaklaştırmaya çalıştığı Rusya'nın Suriye'de "siyasi çözüm" konusunda anlaşması, haliyle Erdoğan'ın son kullanma tarihinin geçtiğine dair yorumları da kuvvetlendirdi.

Ancak bölgedeki baş döndürücü gelişmeler bununla sınırlı kalmadı. 5 Ekim Pazartesi günü, Türk Dışişleri Bakanlığı bir açıklama yaparak, Rusya'ya ait savaş uçaklarının Türk hava sahasını ihlal ettiğini, bir daha böyle bir ihlalin olması durumunda "angajman kurallarının uygulanacağını" söyledi.

Rusya tarafından yapılan açıklamada ihlalin "navigasyon hatasından" kaynaklandığı iddia edildi. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, Türkiye hava sahasının Rusya savaş uçağı tarafından ihlal edilmesinin "kabul edilemez" olduğunu söyledi ve konunun müttefik ülkeler arasında görüşülmesi için Kuzey Atlantik Konseyi'ni toplantıya çağırıldığını belirtti.

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry ise Rus uçağının Türk hava sahasını ihlalini "provokatif" ve "düşüncesizce" olarak nitelendirdi. ABD Dışişleri Bakanı Kerry, Türkiye'nin ihlali yapan Rus uçağını vurma olasılığının bulunduğu dikkat çekti. Kerry "Bu konuda çok endişeliyiz. Bu tam da uyarıda bulunduğumuz türden bir şey" dedi.

ABD VE NATO, SURIYE'DE ÇİZİLEN KARİZMASINI HEM TÜRKİYE'Yİ "DAYILANDIRARAK" KURTARMAYA ÇALIŞIYOR, HEM DE ERDOĞAN'I, "KURTARICI" OLARAK GÖREBİLECEĞİ RUSYA İLE KARŞI KARŞIYA GELMEYE TEŞVİK EDİYOR. BİR TAŞLA, EN AZ İKİ KUŞ...

Ancak ortada birçok soru işareti var. Örneğin, Dışişleri'nin 5 Ekim tarihli açıklamasında, "Rusya Federasyonu'na ait bir savaş uçağı 3 Ekim saat 12.08'de Yayladağı/Hatay bölgesinin güneyinde hava sahasımızı ihlal etmiştir" deniyordu.

3 Ekim'deki ihlalin neden 5 Ekim'de kamuoyuna açıklandığını bir kenara bırakalım, Dışişleri'nin açıklamasından saatler önce, ABD'den yayın yapan McClatchy DC, Türk ve ABD'li yetkililere dayanarak iki farklı hikâye anlatıyordu.

Türk yetkilinin hikâyesi şuydu: Rusya, Türkiye sınırındaki El Yemdiye'yi bombalıyordu. Türk radarları Rus uçaklarına kilitlendi, ancak yetkili, "ihlal" olmadığını ima ederek, "Rusya hava sahasını ihlal etseydi saldırdık" dedi.

Oysa ABD'li yetkili şunu söylüyordu: Olay, neredeyse silahlı bir karşı karşıya gelişe neden oluyordu. Rus jetleri Türk hava sahasını 5 mil ihlal etmişti, Türk savaş uçakları engelleme için kalkmış ancak Rus jetleri hemen Suriye'ye dönmüştü.

Yani, daha önceki "sınır ihlallerinde" Türkiye'nin "göreve çağırıldığı" ancak orali olmayan ABD ve NATO, bu sefer "yakalamıştı".

Bununla da kalmıyor. NATO tarafından 5 Ekim'de yayımlanan ve Rusya'nın "tehlikeli askeri faaliyetleri"nin eleştirildiği açıklamada,

Rusya'nın Türk hava sahasını yalnızca 3 Ekim'de değil, 4 Ekim'de de Hatay yönünden ihlal ettiği iddia ediliyordu. Ancak Dışişleri'nin açıklamasında yalnızca 3 Ekim'deki "ihlal"den bahsediliyordu. Üstelik o "ihlal"le ilgili de ilk tanıklık Türkiye'den değil ABD'den gelmişti, McClatchy DC'nin haberine göre...

Peki, bütün bunlar ne anlama geliyor olabilir? Türkiye'nin Rusya'nın sahaya inişine ürkeklediği, ürkekleşmesi gerektiği açık. Öte yandan ABD de Rusya ile "siyasi çözüm" konusunda bir angajmana girmiş durumda. Bu durumda ilk akla gelen olasılık, ABD ve NATO'nun Türkiye'yi Suriye'de bir provokasyona itirmek için çabalaması. AKP ve Erdoğan'ın sicili düşünüldüğünde, bu "yem" in yutulması ise işten bile değil. ABD ve NATO, Suriye'de çizilen karizmasını hem Türkiye'yi "dayandırarak" kurtarmaya çalışıyor, hem de Erdoğan'ı, "kurtarıcı" olarak görebileceği Rusya ile karşı karşıya gelmeye teşvik ediyor. Bir taşla, en az iki kuş...

■ Erman Çete

Başbakan
Ahmet Davutoğlu

ABD Dışişleri Bakanı
John Kerry

Yeni düzen solu İngiltere'de idmanda

İŞÇİ PARTİSİ'NİN YENİ LİDERİ JEREMY CORBYN'İN ÜLKE VE DÜNYA GÜNDEMİNE SOKULMA TARZI VE İMAJIYLA İLGİLİ ÖNE ÇIKARILAN YÖNLERİ, SOLCU CORBYN'İN HIZLA "DÜZEN SOLU" KULVARINA YERLEŞTİRİLMEMEYE ÇALIŞILDIĞINI GÖSTERİYOR.

İngiltere'de İşçi Partisi'nin sitesinde geçen pazar bir duyuru yayımlandı. İşçi Partisi yeni İktisadi Danışma Komitesi'ni açıkladı. Buna göre, yeni yönetim için çalışacak danışma komitesi "dünyaca ünlü" şu iktisatçılardan oluşuyor: Thomas Piketty, Josepg Stiglitz, Mariana Mazzucato, Anastasia Nesvetailova, Danny Blanchflower, Ann Pettifor, Simon Wren-Lewis.

İşçi Partisi'nin yeni lideri Jeremy Corbyn de bu ekibin danışmanlığından duyacağı memnuniyeti açıklarken "kemer sıkma karşıtı, istihdam ve üstyapı ihtiyaçlarına uygun yatırıma dayalı bir iktisat stratejisine sahip olduğunu", ekonominin yalnızca az sayıda zengin değil, herkes için güvenilir olması gerektiğini hatırlattı.

Komite üyelerinden "21. Yüzyılda Kapital" adlı kitabın yazarı Profesör Thomas Piketty de, üstlendiği görevden duyduğu memnuniyeti vurgulayarak "İşçi Partisi'nin kemer sıkma politikalarının İngiltere ve Avrupa'da başarısızlıkla sonuçlandığını teslim eden taze ve yeni bir ekonomi inşa etme fırsatını elinde tuttuğunu" söyledi.

Syriza lideri Aleksis Çipras'tan (ya da Podemos lideri Pablo Iglesias'tan) farklı olarak Corbyn'nin "yaşlı" ve fakat yine de dünyadaki "yeni düzen solu" dalganın İngiltere acenteliğini sırtlanacağı anlaşılıyor. Hem de güçlü bir "uluslararası lobi" desteğiyle.

Corbyn'in bugüne kadarki zaman zaman geleneksel solla kader ortaklığı da yapmış, politik olarak hep solda kalmış ve hatta aslında "eski sol" sayılabilecek çizgisinin ve samimiyetinin varlığı, yürüttüğümüz tartışmada fazla bir önem taşıyor.

İngiltere'de seçimler bu yıl yapıldığı için, yeni düzen solunun iktisadi programının iktidarda sınanması yakın vadede gündemde değil. Hatta kimilerine göre, İşçi Partisi'nde "Blair döneminin sonu"nu getiren bu değişiklik, İşçi Partisi iktidar adayı olamayacağı anlaşıldığında son bulacak. Yine de, Corbyn'in şimdiden bir sınamaya-yanıma sürecini hayata geçirmeye başladığını gözlemleyebiliyoruz.

HERŞEY İÇİN DEĞİŞİM

İktisat Danışma Komitesi'nin açıklanmasının hemen ertesinde İşçi Partisi'nin Brighton'da yapılan yıllık konferansında konuşan Corbyn, "daha kibar ve kapsayıcı siyaset" yapacağını taahhüt etti.

Göreve gelmesinin "insanların değişim için oy kullandığını gösterdiğini" vurgulayan solcu lider, yeni düzen solunun alamet-i

İşçi Partisi'nin yeni lideri
Jeremy Corbyn

farikası retoriğini hiç sektirmeden tekrar ederken "yukarıdan aşağı doğru değil, aşağıdan yukarı doğru yapılan, tabana dayalı, daha kibar ve kapsayıcı siyaset" ifadelerini kullandı. Yüz yıllık popülizmin "kibarca" yapılacağı vaadinin daha önce bu kadar ilgi çektiği görülmemiştir.

Evet, yeni düzen solunun eski ve çok bilinen kimi vaatleri farklı bir söylemle dile getirmesi ve bunun standart toplum mühendisliği faaliyetleriyle kitlelere yutturulabilmesi "çağımızın bir gerçeği". Tarih, ideolojilerin, siyasetin sonunun geldiği çığlıklarının ne işe yaradığını bugünlerde daha açık bir şekilde idrak etmemizi sağlayan bir gerçeklik.

Devam edelim... "Daima bir aktivist olacağı" sözü veren yeni İşçi Partisi lideri, kendi görüşlerini partisine dikte ettirmeyeceğini de söyledi. Kimse, bir siyasi liderin "kendi görüşlerini ne yapacağını" sormayı akıl etmedi. Çünkü "dikte ettirmeye karşı olmak" çok önemli ve bunun büyümesine takılıp devam edebilirsiniz; eski mantık kalıplarıyla her şeyi sorgulamak da pek "kibar" bir yaklaşım değil zaten.

Corbyn'in, İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili bir anma töreninde milli marş okunurken marşa eşlik etmemesi tartışma yaratır (!) ve bu tartışmada "Marşın sözlerinde 'Tanrı Kraliçeyi Korusun' cümlesi yer alıyor" vur-

**CORBYN'İN
BUGÜNE KADARKİ
ZAMAN ZAMAN
GELENEKSEL SOLLA
KADER ORTAKLIĞI
DA YAPMIŞ, POLİTİK
OLARAK HEP SOLDA
KALMIŞ VE HATTA
ASLINDA "ESKİ SOL"
SAYILABİLECEK
ÇİZGİSİNİN VE
SAMİMİYETİNİN
VARLIĞI,
YÜRÜTTÜĞÜMÜZ
TARTIŞMADA
FAZLA BİR ÖNEM
TAŞIMİYOR.**

gusu özel yer tutarken; yeni liderin politik hedefleri listesinde "monarşinin sona erdirilmesi"nin bulunmaması büyük bir olgunlukla karşılandı. Çünkü yeni siyaset yapma tarzına yakıştırdığımız şıklık bunu gerektirir. Kimse "NATO'dan çıkmaya çalışılacak" gibi bir politik hedefin nasıl bir şey olduğunu sorgulamadı. Neden mi? Artık yeni bir çağda yaşadığımızdan ve eski kalıpları terk ettiğimizden "yahu siyasette 'çıkılmaya çalışılacak' denmez, 'çıkılacak' denir ve zaten onun için çalışılır" diye düşünmek yakışık alacak bir tarz değil ve tekrarlayalım; kibar değil.

BİRAZ MANTIK ARASAK...

Özetle, yeni düzen solunun retoriğini saran bu toz ve gaz bulutunu aralayıp "biraz mantık" araştırmaya başladığımızda dogmatik, doktriner, sekter, indirgemeci ve hatta soğuk ve dahi terbiyesiz bulunabilirsiniz. Çünkü eski düzen solu da dahil eski sol öyledir ve insanlık bu ayıbı daha fazla kaldırmayacak kadar yorgundur! Hem zaten eski solun sürekli başarısızlıkları ve yenik hali bize bunlardan uzak durmamız gerektiği konusunda tartışmasız bir tecrübe bırakmıştır. Siyaset ve Tarih bilgisi mi? Mantık mı? Onlar da uzak durabilir, böyle iyiyiz.

■ Gamze Erbil

Dünyaya sol'dan bakan yeni bir yayın: ICP

ICP, KALABALIK VE CANLI İÇERİĞİYLE DÜNYADAN ANLIK HABER VEREN BİR SİTE OLMAYACAK. GÜNCELLİĞİNİ KORUMAKLA BİRLİKTE, YAYINLADIĞI TÜM HABERLERDE ÖZELLİKLE DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN ÖZNELERİNİN BAKIŞ AÇISINI YANSITARAK SINIFLAR MÜCADELESİNDE İŞÇİ SINIFI TARAFINI TEMSİL EDENLERİN SESİ OLACAK.

Komünist Parti Uluslararası İlişkiler Bürosunun yürütücülüğünde hazırlanacak olan uluslararası haber sitesi ICP, yani *International Communist Press*, çok yakında yayın hayatına başlıyor.

Site, sol haber portalı bünyesinde ve *icp.sol.org.tr* adresinde, "online" olarak şimdilik sadece İngilizce yayın yapacak.

ICP dünya komünist hareketinden özgün, güncel ve önemli bilgi ve haberlerin yer aldığı bir yayın olacak. Bu hedefle, öncelikle komünist ve işçi partilerinin ve diğer ilerici devrimci güçlerin mücadele gündemlerini, ulaşabildiği en geniş kitleye yaymayı görev edinmiş durumda.

Takipçileri, ICP sitesinin üstlendiği önemli görevin gerektirdiği içerik zenginliğini yansıtabilme için, sade ve öz bir sayfa tasarımına sahip olduğuna dikkat edeceklerdir.

Bu sade tasarım kapsamında sitede haftalık olarak güncellenecek bir manşet haberler bölümü bulunacak. Bu bölümde,

sınıf mücadeleleri gündemindeki önemli başlıklar uluslararası devrimci ve ilerici güçler açısından ele alınacak. Farklı gündemler manşet ve alt manşet haberleriyle aktarılacak.

Manşet haberleri ve dosyaların yanı sıra sitede günlük olarak eklemeye yapılacak olan kısa haberler de yer alacak. Sitenin haber kaynaklarını, dünya komünist ve işçi partilerinin görüş ve açıklamalarına yer veren *Solidnet* (*Solidarity Network*) bültenleri, devrimci ve ilerici partilerin kendi açıklamaları, diğer uluslararası haber ajansları ve en önemlisi Komünist Parti yurtdışı kadrolarından oluşan muhabir ağı oluşturuyor.

ICP'de haberlerin yanı sıra, zaman zaman dünya komünist hareketi açısından önem

taşıyan kişilerle röportajlara ve ilerici köşe yazılarına da yer verilecek.

Sitenin tüm bu içeriği Komünist Parti Uluslararası İlişkiler Büro-

su üyelerinden oluşan ICP yayın kurulu tarafından yürütülecek.

ICP'nin, dünya komünist hareketini oluşturan tarafsızlık, sınıflar mücadelesi açısından ise mutlak işçi sınıfı tarafında olma ilkelerini de eklemeliyiz.

ICP, tüm yayınlarında, anti-empyralist, anti-kapitalist ilkeler doğrultusunda yoluna devam edecek.

'KAPSAYICI OLACAĞIZ'

ICP, Komünist Parti kadrolarınca yürütülmek ve sol Haber Portalı bünyesinde yer almakla birlikte, sadece bağlı bulunduğu partinin haberlerini uluslararası alana yaymayı hedefleyen bir haber sitesi değil. Dünya komünist ve işçi partilerinin tümünü kapsamayı hedefleyecek, uluslararası devrimci ve ilerici güçleri bağlı olduğu ilkelerle kucaklayacak bir site olacak.

Öte yandan, resmi açıklamaları ve ajans haberlerini kendi süzgecinden geçirmeden doğrudan yayınlayan "aracı" tarzda bir yayın da olmayacağız. ICP haberleri, dosyaları, röportaj ve makaleleri sitenin editoryal eleğinden geçirilerek okuyuculara taşınacak.

ICP, kalabalık ve canlı içeriğiyle dünyadan anlık haber veren bir site olmayacak. Güncelliğini korumakla birlikte, yayınladığı tüm haberlerde özellikle dünya komünist hareketinin öznelinin bakış açısını yansıtarak sınıflar mücadelesinde işçi sınıfı tarafını temsil edenlerin sesi olacak.

Tüm bu başlıklarla özetlemeye çalıştığımız gibi, ICP, uluslararası alanda yayıncılık yapan diğer bazı sitelerden (*solidnet.org*, *prensa latina*, *labourstart.org*, *peoplesworld.org* vb gibi) farklı ancak onların tarafında yer alan bir uluslararası yayın olacak.

Yolu açık olsun!...

'Komünist hareketi görünür kılmak için'

Komünist Parti MK üyesi ve Uluslararası İlişkiler Bürosu sekreteri Erhan Nalçacı ile yakında yayına başlayacak ICP üzerine konuştuk.

Komünist Parti Uluslararası İlişkiler Bürosu'nun bir uluslararası yayın (ICP) hazırlığında olduğunu biliyoruz, bu yayını hangi gerekçelerle çıkarma ihtiyacı hissettiniz?

Bugün uluslararası basın hemen tamamen empyralist ülkelerin tekelinde bulunuyor. Bunlar komünist partilere ilişkin haberleri ya görmezden geliyorlar, ya da çarpıtıyorlar.

Bu zengin bütünlüğün gözükür olması gerekiyor. Dünyadaki bütün komünist ve işçi partilerinin haberlerini yapan bir ajans olarak ICP'nin öncelikli görevi bu olacak.

Dünyanın; Suriye, Lübnan, Ukrayna, Yunanistan, Küba gibi bir çok sıcak noktada Komünist Partilerin görüşleri, müdahale araçları, elde ettikleri mevziler, tabii ki dövüşüp geri çekilişleri haber olarak dünyaya ICP'den yayılacak.

Devrimci bir dönemin arifesinde, bir adım atan komünist partilerin haberlerinin güncel olarak duyurulması, bu şekilde komünist hareketi gözükür kılmak devrimci anlamda ileri çekmesi amaçlanıyor.

Peki ICP siyasi anlamda nasıl bir yayın olacak? Dünya Komünist hareketine katkısı veya yönlendiriciliği hangi boyutlarda hedefleniyor?

ICP, Komünist Parti'nin Uluslararası İlişkiler Bürosu'na bağlı bir editör kurulu tarafından yönetilecek. Ayrıca farklı ülkelerde yaşayan yoldaşlarımız geniş bir muhabir ağını oluşturacaklar.

Bu haliyle diğer KP'lerden bağımsız, Komünist Parti'ne bağlı bir yayın olacak, fakat bir bütün olarak komünist partiler dünyasını temsil etme iddiası taşıyacak ve onların başarısı, dünyada tanınması ve dünya halklarına cesaret vermesi için aracılık etmeye çalışacak.

Yorumlamaktan çok objektif olarak haber üretecek. Tabii ki dünyanın hareketli bölgelerini, atak yapan, devrimci müdahalelerde bulunan komünist partilerin haberlerini öne çıkartacak, bu partilerin liderleri ve kadroları ile yapılan röportajlara yer verecek, kritik dönemeçlerde farklı partilerden köşe yazılarını dünyaya taşıyacak.

Şimdilik ajansın dili İngilizce olacak, ama ileride farklı dillerde üretilmesi beklenmelidir. Bu şekilde dünyanın her yerindeki milyonlarca komüniste ve sempatzana seslenme yeteneğine ulaşabilir.

■ ICP editörleri adına Burçak Özoğlu

Dünya soğurken Türkiye'yi ateş basar mı?

ÇİN BAŞTA OLMAK ÜZERE KRİZ SONRASI DÜNYA EKONOMİSİNİN BÜYÜMESİNİ SIRTLANAN ÜLKELERE İLİŞKİN BEKLENTİLER DÜŞÜYOR. ABD'NİN PARA POLİTİKASINDAKİ BEKLENEN DEĞİŞİM DE EKLENDİĞİNDE TÜRKİYE EKONOMİSİNİN HEM PAZAR HEM DE KAYNAK SIKINTISI 2016'DA DERİNLEŞECEK.

İlginc bir dönemden geçiliyor. Burjuva iktisatçıları, emperyalist kuruluşlar, ekonomi politikalarda etkili her tür merkez kısa vadeyi bırakmış, gözünü uzun vadeye dikmiş durumda. Emperyalist-kapitalist sistemin bu tür bir vade uyarlanmasına ne kadar izin vereceği ayrı ve uzun bir tartışma konusu olmakla beraber kriz sonrası yaşanan sıkışmanın dayattığı bir arayıştan söz edilebilir. G-20 toplantıları ve metinlerinde asgari vade 3-4 yıldan başlıyor. Dünya Bankası, IMF, OECD "politika dokümanları" kriz sonrası yeni sistem tasarımına ve uzun vadeye yoğunlaşmış görünüyor.

YENİ SOSYAL DEMOKRASİ

İşaret edilen metinlerin ya da söylemin bir arayışın omurgası olarak değerlendirilmesi iyimserlik olabilir, ancak arayışın koordinatlarına ilişkin bir anlam taşıdıkları düşünülebilir. Kriz sonrası toparlanma ya da yeniden yapılanma çabalarının henüz belirgin bir ekonomik modele tahvil edildiğini söylemek güç. Ancak yeni güç dengelerinin dayattığı "düzenleme" ihtiyacı, geçmiş 30 yılın kazanımlarını "koruma" refleksi, üretim kayması, uluslararası ticaret, finansal genişleme üzerinden yayılmaya dayalı bir hızlı büyüme döneminin zorlanmış olması gibi nedenlerle sermayenin yeniden genişleme süreçlerinin daha incelikli yöntemleri gerektirdiği söylenebilir. "Yeni sosyal demokrasi" arayışının iktisadi arka planını buradan da düşünmekte yarar bulunuyor.

FİNANSALLAŞMA DÜZEYİNİN GERİYE SARILMASI MÜMKÜN GÖRÜNÜYOR. İRONİK BİR ŞEKİLDE "KAZANIMLAR"IN KORUNARAK İLERİ GİDEBİLMEK İÇİN KAMUNUN DAHA ETKİN ROL ALMASINA İHTİYAÇ VAR GİBİ GÖRÜNÜYOR.

Son 30 yılda, özellikle de 2000'li yıllarda muazzam bir finansal genişlemeye tanık olundu. Bank of International Settlement verilerine göre küresel bazda günlük döviz işlemi hacmi 1990'ların sonunda 1,5 trilyon dolar iken 2010 yılında 4 trilyon dolara ulaştı. 1980-2010 arasında gelişmekte olan ülkelere özel sermaye akışları 15 milyar dolardan 600 milyar dolara, portföy akışları 1,25 milyar dolardan 240 milyar dolara çıktı. Dış borç miktarı 1980'deki 570 milyar dolardan 2010'da 5,5 trilyon dolara, dış borcun maliyeti de 89,4 milyar dolardan 1,74 trilyon dolara ulaştı. Yabancı para rezervleri 1980'de 162 milyar dolar iken 2012'de 7,4 trilyon dolar oldu.¹ Tüm bu süreçte, finans sektöründe kamunun rolü azalırken özel sektörün rolü arttı.

Finansallaşma düzeyinin geriye sarılması mümkün görünmüyor. Ancak 1990'lar ve 2000'lerdeki finansal enstrümanların aynı şekilde ve aynı nicelikleri yaratarak kullanılması güç. İronik bir şekilde "kazanımlar"ın korunarak ileri gidebilmek için "düzenleyici kurumlar"ın, esas olarak da kamunun daha etkin rol almasına ihtiyaç var gibi görünüyor. (Bu sürecin bir noktasında Daron Acemoğ-

lu gibi iktisatçılara Nobel verilmesine de tanık olunabilir.) Finansal genişlemeden finansal "derinleşme"ye geçiş olarak adlandırılacak öneriler gündemde. Bolluk günlerinde uzak durulan riskli coğrafya ve segmentlere giriş için yeni düzenlemelere kafa yoruluyor. Kamunun "risk azaltıcı" olarak daha fazla rol üstlenmesi, bazı alanlara kamu-özel sektör işbirlikleriyle giriş, altyapı finansmanının özel sektöre daha fazla açılması ancak yeni finans enstrümanlarının önünü açacak düzenlemeler yapılması. "Uzun vadeli finansman" sadece "misyonu" bu ekseninde şekillenen Dünya Bankası, OECD gibi kurumların gündemi değil, CİTİ, HSBC gibi global ticari bankaların da bu perspektife bitiştiği görülüyor.

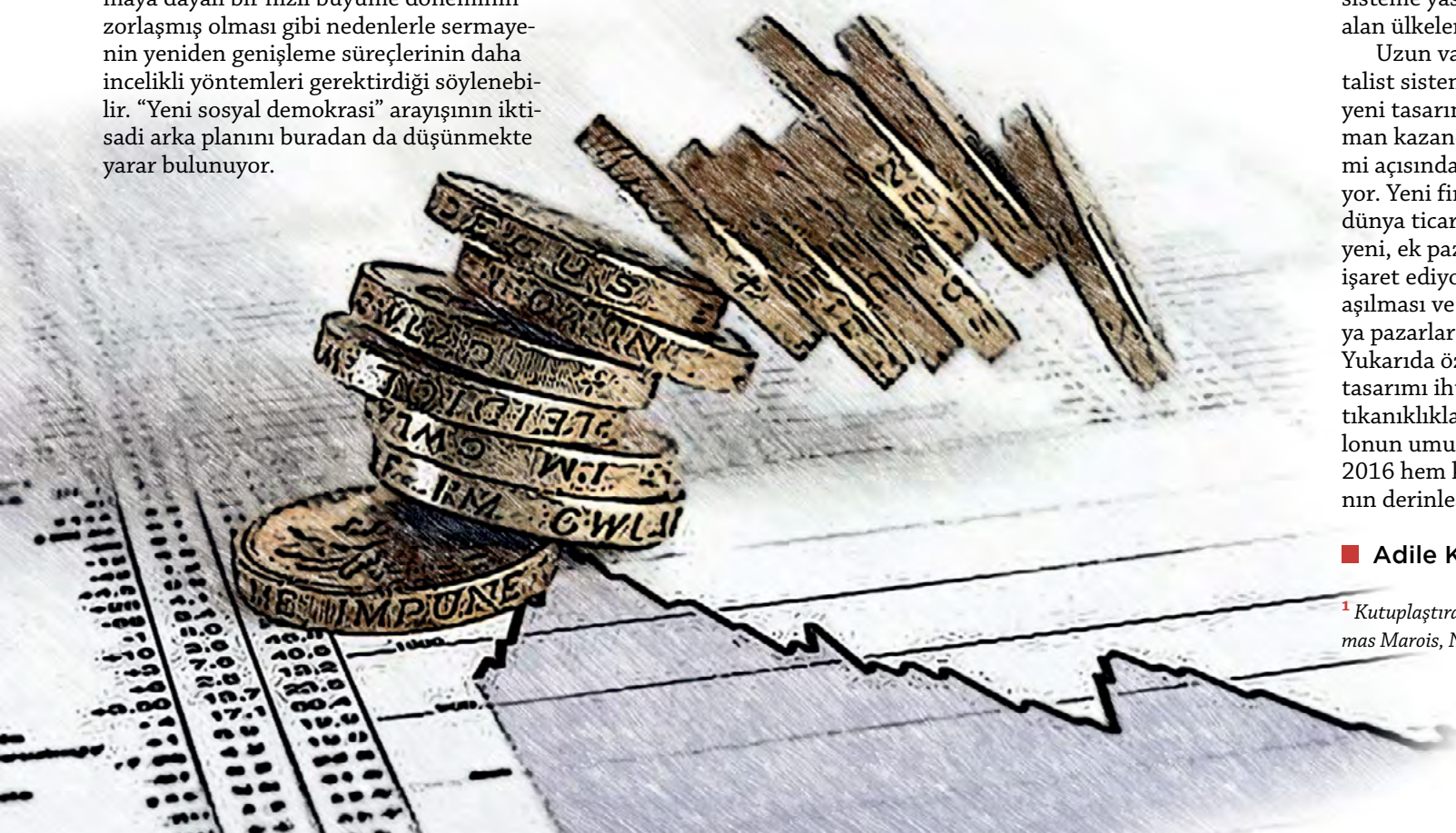
KAYNAK VE PAZAR SIKINTISI

Dünya ekonomisi için düşük büyüme beklentileri gelecek 4-5 yılla sınırlı değil. Elli yıla kadar uzanan projeksiyonlarda demografik nedenler başta olmak üzere geçmiş 50 yıldan daha düşük büyüme oranları öngörülüyor. Bu beklentilerin sayılmayan nedenleri arasında hiç kuşkusuz bir sosyalist sistem tasarımı olmaması da yatıyor. Geçmiş 50 yılın en azından yarısına, sosyalist ülkeler ve sosyalist sisteme yaslanarak kalkınma yolunda yol alan ülkeler damgasını vurmuştu.

Uzun vade bir yana emperyalist-kapitalist sistem açısından "soğuyan" dünya, yeni tasarım ya da arayışlar açısından zaman kazandırıcı olurken Türkiye kapitalizmi açısından ateşin artması anlamına geliyor. Yeni finans tasarımı ve "doğunluklar" dünya ticaretinden kısa vadede Türkiye'ye yeni, ek pazar olanakları açılmayacağına işaret ediyor. Bölgedeki siyasi tikanıklığın aşılması ve Ortadoğu-Kuzey Afrika-Rusya pazarlarından bir çıkış olması da güç. Yukarıda özetlenmeye çalışılan yeni finans tasarımı ihtiyacı, finansal genişlemedeki tikanıklıklar sermaye girişi açısından tablonun umut verici olmadığını gösteriyor. 2016 hem kaynak hem de pazar sıkıntısının derinleşebileceğine işaret ediyor.

■ Adile Kaya

¹ Kutuplaştran Kalkınma, Der: Lucia Pradellar-Thomas Marois, Nota Bene Yay., 2015

Markсистlerin seçimle imtihanı

TÜRKİYE'DE SOLUN KÜLTÜREL VE İDEOLOJİK ALANLARDAKİ İTİBARI YOK EDİLEMEDİ AMA SOSYALİZM TOPLUMUN ALGISINDA BİR İKTİDAR ALTERNATİFİ OLMAKTAN UZAKLAŞTIRILDI. SOSYALİZMİ SAVUNMAK MÜMKÜN, HATTA MEŞRU OLABİLİR. AMA SEÇİM SAATİ GELDİĞİNDE İŞ DEĞİŞİR! KUŞKUSUZ BU SONUCU ORTAYA ÇIKARAN BARAJ DEĞİL BURJUVAZİNİN İDEOLOJİK ZAFERİDİR.

S seçim önemsiz mi? İşçi sınıfı hareketinin tarihini gözümüzün önünden geçireceksek önemli mi – önemsiz mi ikilemi bize yetmez.

Nasıl yetebilir ki? Genel oy hakkının, başlangıçta kabul gören sınırlı halin, yani para ve mülk sahibi erkeklerin ötesine taşınmasının bir öznesi vardır ve o da sosyalist işçi hareketidir. Şaka değil, genel oyun "halkı" ve kadınları kapsadığı yer Devrim Rusyasıysa, kim seçim önemsiz diyebilir? Genel oy, işçi sınıfı hareketinin 19. yüzyıl boyunca standart talebi olmuştur. İyi ki!

Ancak toplumsal ve sınıfsal bir talep, mücadelesi verilirken başka, bir kere kazanım haline geldikten sonra başka anlama bürünür. Daha doğrusu, dünyada kapitalizmin egemenliği sürerken ulaşılan hedefler, artık değişmez biçimde birer kazanım olarak Marksistlerin cebine girmiyor.

Sadece seçim için değil, bir yöntem olarak akılda tutulmalı bu kural. Örneğin sendikalaşma hakkı ve mücadelesi için geçerli. Önceleri

işçi sınıfının örgütlenmesine direnen burjuvazi, bu mevziyi yitirdikten sonra moral bozukluğuyla dağılmadı.

Hatta sendikalarla birlikte yaşamayı mevzi de olsa bir yenilgi olarak bile düşünmedi. Mücadele yeni biçimler aldı yalnızca.

Seçim başlığında da mücadele sürdü. Türkiye'de olanı biliyoruz. 1965'te seçim sistemi oranı ile mecliste temsil oranını eşitlemeyi gözetiyordu. TİP bu sayede yüzde 3'e yakın oyla TBMM'yi sınıf mücadelesi

alanı haline getirince bu denklik ortadan kaldırılmaya başlandı. Kurallarla oynamaya başladılar. Oyunun temsiliyet karşılığını alması önlenen sosyalist sol, 1970'lerde CHP kuşatmasına uğradı ve bunun altından kalkamadı. 1980'den sonra uygulamaya giren yüzde on barajı, başkasına değil işçi sınıfına karşı alınmış bir önlemdir.

Türkiye'de solun kültürel ve ideolojik alanlardaki itibarı ne kadar saldırıya uğrarsa uğrarsın yok edilemedi ama sosyalizm toplumun algısında bir iktidar alternatifi olmaktan uzaklaştırıldı. Sosyalizmi savunmak mümkün, hatta meşru olabilir. Ama seçim saati geldiğinde iş değişir! Kuşkusuz bu sonucu ortaya çıkaran baraj değil burjuvazinin ideolojik zaferidir.

SEÇİMDE DE 'ÖZNE' OLMALI

2015'in ikinci seçimi yaklaşıyor. Komünistler açısından önemli mi, değil mi?

Bugün Türkiye'de ve dünyada kapitalizm komünistlerin bir özne olmaktan çıkmasını arzuluyor. Çünkü dünya kapitalizmi tarihinin en ağır ekonomik krizini yaşadı daha birkaç yıl önce. Bu ölçekte krizlerden kolay çıkılmıyor. Kriz boyutlanıyor, biriktiriyor. Bitti sanırken derin hesaplaşmalarla geri geliyor.

Sermaye açısından o hesaplaşma gününde sahnede devrimci bir işçi sınıfı öncülüğünün

olup olmadığı son derece önemli. Bizim genel olarak her yerde ve tam da 2015'in Ekim ayında Türkiye'de verdiğimiz mücadeleye bununla ilgilidir. Sosyalist bir devrimi, sosyalist bir iktidarı birinci satıra yazanlar seçime de bu eksenden bakmak durumundadır. Sermaye düzeninin, komünistleri siyaset alanından dışarı itirme operasyonlarına direnmek gerekiyor. Bu direniş oya dönüşün dönüşmesin, komünistler seçimde bu operasyonu durdurmak, durdurabilmek için de örgütlenmek, çoğalmak durumunda.

Komünistlere verilecek oylarsa, tesadüfen veya "tepki" niyetine verilmiyor, verilmez. Operasyonu durdurmak için örgütlendiğimiz ölçüde, bu birikim oya da dönüşür. Örgütlendiğimiz, çoğaldığımız ölçüde yaklaşan hesaplaşmalarda işçi sınıfının temsilini sağlayabileceğiz.

Siyaset başka, seçim başka... Böyle deniyor rahatlıkla. Seçimde ...'yi destekleyelim, sonra istiyorsanız devrim de yapın. Bu soğuk bir şakadır. Düzenin kökten ve

sosyalizm yönünde değişmesini programına yazan, varlık nedeni olarak gören komünistlere "madem az oy alacaksınız, neden seçime giriyorsunuz" diye sormak saçmadır. Tek kurtuluş yolunun sosyalizm ve devrim olduğunu savunanlara, yani siyasette herhangi bir benzeri bulunmayanlara, asıl seçime girmezlerse sormak gerekir!

Seçim günü geldiğinde özne olduğunun unutan veya erteleyenler kolay kolay çekildikleri alana geri dönemeyeceklerdir. Düzenin sürüp gitmesine itirazı olmayan düzen partileri için bu sorun olmayabilir. Devrimci komünistler içinse ölümcüldür.

Bu seçim önemli mi, önemsiz mi sorusunun yanıtı parlamento dengelerinden, yüzde hesaplarından geçmiyor. Seçim bizim için, sosyalizme güveni örgütleyebildiği, güzel günler göreceğimize inananların artmasına vesile olduğu için önem taşıyor...

■ Aydemir Güler

Avrupa Marksizminin seçimi

Alman Sosyal Demokrat Partisi 20. yüzyıla 250 bin üye ve yüzde 20 oy oranıyla girdi. 1912'de bu oran yüzde 35 olacaktı. Üye sayısı 1913'te 1 milyonun üstüne çıktı. Bu büyüme işçi sınıfı ve emekçi katmanların genel nüfus içindeki çoğalmalarıyla, yani toplumsal gelişmeyle paraleldir. Alman burjuvazisi kendi "mezarkazıcalarını" üretiyor ve emekçiler kapitalizmi aşma hedefiyle donanıyorlardı. Birinci emperyalist paylaşım savaşında bu gidişatı durdurmanın yolunu buldu egemen güçler. Aynı anlama gelmek üzere işçi hareketi burjuvazinin bulduğu çareye teslim oldu.

Oylanı korumak başlı başına bir hedef, "daha geniş" kesimlere ulaşmak başlı başına bir dürtüyüdü. Eldekileri yitirme riski alınmazdı. Risk almadan kapitalizm aşılabılır mıydi?

Buradan çıkarsa sınıf uzlaşmacılığı çıkardı. Öyle oldu ve burjuvazi rahatladı.

Fransız Komünist Partisi, Nazi işgaline direnişten o çok geniş kesimlere açılarak çıktı. 1945'te 5 milyonu aşkın oyla birinci parti oldu. 1946'da oy oranı yüzde 28'i geçti. 1956'da 5,5 milyonu geçen seçmenle birinci partiydi yine.

Ama seçim birinciliği devrimci dönüşümün önünü açmıyor. Fransız kapitalizmi bir komünist partinin oy patlamasını massedecek egemenlik mekanizmalarına sahipti! Birinci parti iktidar olacak diye bir kural yoktu! FKP oy aldı, iktidardan kaçtı!

Komünistlerin seçim başarısı elde ettikleri bir diğer ülke olan İtalya'da İKP, İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan 1991'e kadar genel olarak ülkenin ikinci büyük gücü oldu. Diğer örnekler göre siyasi krizlere çok daha açık bir yapıya sahip olmasına karşın, İKP zaman zaman yüzde 30'un üstüne çıkan oy oranını bir devrimci hamlenin altyapısı olarak değerlendiremedi.

Çünkü emeğin kurtuluş kavgasında seçim bir enstrüman değil, mücadele alanı. Komünistler seçime sadece oy açısından yaklaşmazlar. Seçim, sınıfımızı sosyalist devrime yakınlaştıracak bir moment olarak anlaşılabılır mi? Bizim sorumuz budur.

İkinci seçim

Özgür Şen

Dört ay içinde iki genel seçim. Herhangi bir ülkede bunun normal olduğu söylenebilir mi? Olağan karşılanamaz ve tabloya iki açıdan bakılabilir. Birincisi; Türkiye'yi bu kadar kısa sürede iki seçim yapmaya iten koşullar ilk seçimin öncesiyle ilgilidir ve seçimin tekrarlanması, parlamenter demokrasinin önemli bir enstrümanı olarak seçimin işlevsizleşmesini gösterir.

Türkiye'nin patronları kendi demokratik sistemleri içinde ülkenin devam eden krizine çare bulamadı. Bizzat iktidar partisinin yarattığı boşluk, seçim sonrasında oluşan aritmetik içinde giderilemedi. Geçtiğimiz aylar içinde bu boşluğun patronların kendisi tarafından doldurulmaya çalışıldığına tanık olduk. Bu bir burjuva demokrasisi için arızidir ve ikinci seçimden sonra öyle ya da böyle arıza giderilecek, yönetim mekanizmaları daha olağan akışı içerisinde işleyecektir.

İkinci nokta ise bu denli işlevsizleşmiş ve her açıdan dökülen bir araç olarak seçimin geniş kitlelere hâlâ kendi kurallarını dayatabiliyor olmasıdır.

Türkiye'de insanlar için seçimler siyasetin tepe noktası, zirvesidir. Hatta bazıları için siyaset seçimlere dahi indirgenebilir ve bunların sayısı hiç az değildir. Bilmem kaç yılda bir vatandaşlık görevini yerine getiren birey, burjuva siyasetinin kendisine biçtiği rolü oynar ve ondan sonra sahneyi kendisini temsil ettiğine inandığı meslekten siyasetçi denen adamlara bırakır. Artık ilgilisi için siyaset bir tür takip oyunudur. İlgilenmeyen onu bile yapmayacaktır.

Seçimlere kutsallık atfeden, seçimlerden beklentiyi yüksek tutan her tür yaklaşım parlamenter demokrasinin insanları yanıltan hayalci katılım mekanizmasına onay verir. Patronların siyasi temsilcilerinin bunu yapması gayet beklenir bir durumdur. Ancak bunun işçi sınıfı veya geniş emekçi kesimler adına yapılması yalnızca seçimlerin bir ülkede işçiler veya halktan yana değişimlerin tetikleyicisi olabileceği yanılsamasını beslemez, aynı zamanda başka bir düzlemde parlamenter demokrasinin ideolojik açıdan onaylanması manasına gelir.

Sol adına, hangi gerekçe ya da mazeret ile yapılırsa yapılsın seçimlerde HDP veya CHP'yi desteklemek tam da bu nedenle, yalnızca taktikle ilgili bir tartışmanın konusu olamaz.

Birincisinin ardından ikinci seçime de destekçilikle girmek, krizlerle boğuşan, seçimlerle derdini çözüme hale gelen Türkiye kapitalizmine can simidi atmaktır. HDP'ye barajı geçirtmek kapitalizmin krizini derinleştiren bir hamle değil, tam tersine, Kürt yoksulları ve kentlerde biriken ilericilik gibi dinamiklere sistem içinde kalıcı yer açma denemesidir.

Birinci seçimde HDP'nin barajı geçmesinin sistemi tikiyor olduğu ve bu nedenle desteğin devam etmesi gerektiği önermesi, HDP'nin sistem içinde bir kriz dinamiği haline geldiği gerçeğini atlar. HDP'nin sistemin dışında kalmaya eğilimli kitleleri hiç gürültü koparmadan, müthiş bir ahenkle bu düzene bağlaması imkânsızdır. Önemli olan bu bağlanma esnasında çıkan olağan gürültü değil, kapitalizmin etki alanının genişlemesidir. Solun kuyrukçuluğu, ikinci seçimi, Türkiye kapitalizmi için ikinci bahara dönüştürmeye yardımcı olurken, ikinci seçimin arifesinde sol açısından geçerli tek yol, seçim mekanizmalarının işlevsizleşmesini kullanarak seçimin geniş kitleler nezdinde süren meşruiyetini zayıflatmaktır. Bağımsız bir hattın seçimlerde de örgütlü temsilinde ısrar eden komünistlerin denediği işte budur.

“Seçimlere kutsallık atfeden, seçimlerden beklentiyi yüksek tutan her tür yaklaşım parlamenter demokrasinin insanları yanıltan hayalci katılım mekanizmasına onay verir.”

Dünya komünist hareketinin temsilcileriyle birlikte sözümüzü, şarkılarımızı, şiirlerimizi söyleyecek ve haykıracağız:

Türkiye'nin ve dünyanın aydınlık geleceğine

Biz inanıyoruz!

KOMÜNİST PARTİ

30 Ekim
Cuma
saat 20.00
Haliç Kongre
Merkezi

 www.kp.org.tr

 /kpninsesi

 /kpninsesi

İstanbul ve çevresinden kaldırılacak otobüslerin bilgisi internet sitemiz ve sosyal medya hesaplarımızdan yayınlanacaktır.